

אשר זה השם הוא עיקר כל היות ס"ג כנו' בדרוש הליניתי וק"ש וע"ש. ואח"כ תכוין לתת אחוריים דס"ג לרחל היושבת באחוריו ז"ל והנה אחוריים דס"ג הם בגי' קס"ו כמנין עליון גם תכוין שהכתר נקרא אל עליון והיא בחי' הכתרים דיעקב ורחל כמשי"ת צפיה בדרושים אחרים ויבואו אחר סיוס הדרוש הזה ג"כ בענין כונות הספלה :

גומל חסדים טובים (ד) תכוין בתחילה לתקן (ה) נה"י דז"א עלמו ע"י המוחין דמלך

אימא שנתפשטו בתוכם וה"ס חסדי דוד הנאמנים ולכן נק' חסדים גם הם נקרא' טובים לפי שהם ממשיכים שפע אל היסוד לדיק יסוד עולם הנק' טוב בסוד אמרו לדיק כי טוב והס"ג טובים כמוהו ותכוין כאן בתרין פרקין עלאין בלבד דנ"ה דז"א. גם תכוין בה' חסדים שהג' מהם כבר נתפשטו במלת הגדול הגבור והקרא' כנו' ועתה מתפשטים השני חסדים האחרים כנ"ה דז"א אח"כ תכוין כונה ב' ג"כ והוא כי עתה נכנסים ג' אמלעיות דמלך דאבא בראש ז"א וג' תחתונות נדחות בג' אמלעיות שבו (י) וכנגד ג' האמלעיות האלו שמלך דאבא אומר גומל שהוא בגי' ג' היות דאבא (ז) ועי"ז גורם להעשות התפשטות נ"ה דז"א כנו' וזה נרמו במלת חסדים כנו' והרי ב' כוונות אלו בז"א. אח"כ תכוין במלת טובים אל יעקב ורחל והוא כי כבר עתה ירדו ג' תחתונות דמלך דאבא בחגיגת דז"א ויעקב יולא במקום הת"ת דז"א ולוקח ג' הארות דג' תחתונות דמלך דאבא ומשם נעשה פרוף יעקב כנודע ואע"פ שהם רחוקות ובתחילה נעשה לו בחי' הכתר שבו במלת אל עליון כנו"ל. ועתה במלת טובים נעשים לו שני מוחין הנק' חוי"ב שבו שעדיין לא יש בג' אמלעיות רק נ"ה דאבא. אבל היסוד דאבא הוא קלר מן הנ"ה ועדיין לא נתפשט הוא עלמו וזלתי ההארה בלבד המתפשטת ממנו והוא נרמו במלת טובים כי הם מוחין ממש אל יעקב אבל בז"א אינם רק בחי' חסדים בלבד ולא בחי' מוחין וכן ברחל הם טובים כי ע"י ג' תחתונות דאבא העומדים בחג"ת דז"א הם מאידיים ויש כח בנה"י דאימא אשר כבר הם במקומם למטה ויולאים להאיר ולעשות ב' מוחין הנקרא טובים אל רחל כי כבר אדעתיה כי רחל נעשית מן נה"י דאימא ויעקב מן נה"י דאב' (יב) אבל אע"פ שכבר נכנסו בתחילה כל נה"י דאימ' אינם יולאים אל רחל עד שכנסין נה"י דאבא וז"ס ה' בחכמה יסוד ארץ. (ט) והנה אע"פ שאמרנו כי רחל אינה נעשית אלא מנה"י דאימ' (יג) עכ"ז לוקחת גם היא מנה"י דאבא בהיותם מרחוק ר"ל כי בהיות נה"י דאבא תוך חגיגת דז"א ורחל בנה"י דז"א אז נה"י דאבא רחוקים מן רחל מדרגה א' ואז היא יכולה לקבל הארה משם. אבל כשהם מכוונים יחד ועומדים במקום א' והוא כאשר נכנסו כל נה"י דאבא תוך נה"י דז"א אז אין רחל יכולה לקבל אור מנה"י דאבא מן ג' פרקין תחתין דילהון המכווני' כנגדה כי אין בה כח לקבלם מקרוב אבל היא מקבלת האר' פרקין אמלעים דנה"י דאבא העומדים בחג"ת דז"א אשר הם רחוקים ממנה מדרגה אחת ואין הארתם מכה בה בחוץ בקרוב ויכולה לקבל הארתם ליהיותם רחוקים עם היות מדרגתם עליונה יותר מלקבל הארת פרקים תחתין ליהיותם קרובי' אליה וז"ס ותחלב אחותו מרחוק ופי' בזה כי אחותו היא כ"י ומרחוק היא חכמה כד"ל מרחוק ה' נראה לי ומלת נראה הוא בגי' ע"ב קפ"ד שהם פנים ואחוריים דאבא כנודע והנה בהיותם מרחוק טובל הנקבה לקבלם כנו' ולסיבה זו נקרא דאבא רחוק כנו' (ט) :

קונה הבל (י) עתה נכנסין גיר דאבא ברישא דז"א ויורדין ג' פרקים אמלעיים במקומם הראוי להם שהם

חגיגת דז"א. גם יורדין ג' פרקים תחתין במקומם שהם נה"י דז"א. ועתה נשלמו כל המוחין דאב' ודאימ' לננום במקומם כל א' במקו' הראוי לו וזה רמו קונה הכל כי עתה כבר נגמר לקנות ולהעשות הכל לגמרי. גם תכוין כי קונה הכל הוא גי' ר"י שהם ג"פ ע"ב והם ג' היות דמילוי ע"ב דיודין (ד) והם בחי' ג' דאבא שהם ג' היות דמילוי יודין שהם בגימ' קונה הכל כי אלו הם מוחין ממש אבל ג' אמלעיות היו ג' היות פשוטות לפי שלא היו מוחין ממש ולכן נרמו במלת גומל ושלש תחתונות לא הוזכרו אפי' בבחי' הוי"ו פשוטות רק בסוד מלוי ההיות בלבד שה"ס אליה אברהם כו' כנ"ל

ועשיו ירדו במקומם שהם חג"ת דז"א ואינם יורדים תיכף אמנם נוסעים ב' מסעות הא' נוסעים אל הגרון דז"א וזה תכוין במלת האל כדמיון שביארנו במוחין דקטנות. ואח"כ נסייע הב' היא במקומם האמיתי שהם חג"ת דז"א וזה תכוין במלת הגדול הגבור והטורא שהם חג"ת דז"א ואז ממילא ג"כ הג' תחתונות שעדיין היו עומדים כאן הנה עתה הם יורדים למטה במקומם שהם נה"י דז"א והרי נגמר ונשלם תיקון המוחין וגדלות דמלך אימא. גם תכוין להוריד המוחין דקטנות ג"כ מסע ב' אל מקום ג' האמלעיות כנו' ואמנם כאשר תכוין בבחיגת המוחין דג' האמלעיות תכוין בסוד האר' הרמוזה כאן בסוד ר"ת הגדול הגבור והטורא ה' יתירה בכל תיבה לרמוז שהם מוחין דאימא הנק' ה' עלאה היורדת אל ג' אמלעיות הנקרא גדול ולא הגדול וזהו הגדול ר"ל ה' גדול פי' מוח החסד מן אימא הנקרא ה"א וגם יורדת בחסד דז"א הנקרא גדול וזהו הגדול וכן ע"ד יתבאר הגבור והטורא. וכאשר תכוין בבחי' המוחין דקטנות אז תכוין בסוד ג' ההי' דאלהים דקטנו' בג' מילויים היורדים כאן במלת גדול גבור טורא וכמו שנתבאר במלת האל ה'אל כי מפני שאין שינוי באלהים דמוחין דקטנות אלא בהי'ן שבהן לכן לא נרמוזו כאן אלא ההי'ן. וזהו הגדול ה' גדול הגבור ה' גבור הטורא ה' טורא גם תכוין כי הה"ת דמלך אימא הם עתה מתחילין להתפשט בז"א דז"א ועתה נתפשטו הג' מהם והם הגדול הגבור והטורא שהם חג"ת. גם תכוין שעתה נתקנים הג' אמלעיו' עלמם של ז"א בבחי' הכלי והגוף עלמו וזלת המוחין הנכנסי' בהם וענין זה הוא בסוד הגדולה שביארנו לעיל אך ע"י אותם ג' פרקים דאימא הנכנסים בהם הם נעשים מדה שלימה וצאות ו' יתירה שבמלת והטורא תכוין כי הנה יסוד דאבא הוא ארוך מיסוד דאימא ותכוין שעתה אשר נכנסו ג' תחתוני' דאימ' (א) כבר נכנסו התחלת קנה התחתון דיסוד דאבא ליכנס והארפו יורדת ומגעת דרך קו האמלעי עד הת"ת דז"א וזה נרמוז צאות ו' של והטורא ועי' זאת ההארה כבר יש בה כח להתחיל אח"כ תיקון הטור' דז"א בסוד ה' בחכמה יסוד ארץ ולכן אחר ו' דוהטורא אנו אומרים **אל עריון** פי' כי עתה לריך לתקן ג"כ מקום החזה דז"א המגולה כי יש בו שינוי ממה שיש בשאר חלקי הת"ת המכוסים כי כאן מתגלה היסוד דאימא ונוסף בו אור גדול בין לז"א בין לטוקבי' והנה מן החזה דז"א מתחיל ראש בנין יעקב ורחל. וממלא כי שלש הארות אנו לריבין להמשך. האחד לס"ת ז"א עלמו והב' לכתר דיעקב והג' לכתר דרחל לפי שמן החזה דז"א עד סיוס כל הת"ת דז"א הוא שיפור גובה כל הכתר דיעקב מלך פנים דז"א. והכתר דרחל מלך אחור ז"א. ותכוין תחלה כי ע"י גילוי היסוד דאימא ניתסף אור בז"א עלמו בבחי' האורות היוצאים ופועים זה בזה ומכ"ס זה בזה וכו' והארתם והכאתם היא באופן זה. תחילה תכוין כי ייוד פעמים ה"א הוא בגי' ק"ך והיא הכאת החכמה דז"א בבינה שבו (ג) ומוליקה ק"ך אורות. ואח"כ מכה האור בה"א והוא בגי' ע"ח שהם ואו פעמים ה"א ואם תחבר שניהם ביחד ק"ך ועי"ה היו בגי' אל עליון (ג) ולפי שהוא בחי' הת"ת דז"א עלמו אשר בחי' זו היא היות דמ"ה דאלפין ולכן הכאה זו היא בהיות דמלוי אלפין כנו'. אח"כ תכוין להמשך אור אל יעקב לעשות הכתר שלו. וזה תכוין במלת אל. אח"כ תכוין להמשך לעשות הכתר דרחל במלת עליון וממלא שבתחילה תכוין להמשך הארת ז"א בב' תיבות אל עליון אח"כ תחלק אור זה לב' אל ליעקב שהוא זכר ואחריו עליון לרחל לפי שהיא מקבלת בתחיל' כל האורו' ואח"כ מחלקם אל יעקב ורחל והענין הוא כי עתה בזה המקום נתגלה היסוד דאימא ויולא אורו לחוץ בגילוי גדול ולכן יש עתה כח להוליא פרוף יעקב ורחל מכאן ולמטה ונדע כי אימא היא היות דמילוי ס"ג. והנה בחי' הפנים של היות זו לוקח יעקב לפי שצומד במקום לך הפנים דז"א והוא בחי' שם יי"א שבהיות דס"ג כנודע והוא בגי' א"ל. ואינו לוקח כל ההיות דס"ג לפי שיעקר אחיזה יעקב הוא ביסוד דאבא המתגלה עתה. ואף על פי שעדיין לא נכנס עכ"ל כבר רמזנו בחי' הארתו צאות ו' של והטורא כנ"ל. וע"י הארה זו יוכל יעקב ללאת אע"פ שעדיין לא נכנסו המוחין דמלך דאבא לגמרי ולכן לריך יעקב לקחת קלת הארה מן אימא ולא כולה רק קלתה שהוא שם יי"א מן היות דס"ג כנו'

חננאל וביאורים: (א) דאבא כנ"י: (ב) עיין חו"ה דז"ו פ"ב: (ג) א"ש עם הכולל: (ד) ע"ה פ"ג משער העמידה: (ה) חו"ה דמ"ה יע"א: (ו) עיין חו"ה דמ"ה פ"א ע"ה ד"ד פ"א: (ז) א"ש עם הכולל: (ח) ע"ה בכללים סי' י' ע"ה פ"ד ד"ס ע"א: (ט) ע"ה פ"ה פ"ד משער העמידה

מכיל דכתיב אך טוב וחסד ירדפוני כו' והענין הוא כי היסוד ההוא הוא הויה דמלוי יודין הוא בנ"י חסד וכולו הוא מתפשט ויוצא אל יעקב חוץ מחשבון טוב דלא התפשט ושאר גנוז חוץ יסוד דו"א:

והנה אם חסר חשבון הכ"ל מן ע"ב ישאר בנ"י טוב והרי נמצא איך האורות שהם כמספר הכל ניתנים אל יעקב והשאר הם בנ"י טוב והם גנוזים ללדיקים שהם לדיק ולדיק ר"ל לזורך וזוג ז"א הנקר' ישראל עם רחל כי גם אז יש זוג מבחי' חו"ג דאיח' (טו) ונמצא כי אז בזוג ההוא נכנסים ברחל ג' יסודות יסוד דאב' ויסוד דאימא ויסוד דז"א המלביש את שניהם בתוכו וזוהי הטעם שנתבאר אללנו כי הזוג דז"א שהוא הזוג ישראל עם רחל הוא עליון מאד ואינו נעשה רק ביום שבת כמשי"ת במקומו. גם תכין כונה כוללת לשלשון במלת הכל והוא כי עתה יש בחי' ה' ליעקב וביאר ענין ה' זו אני מסופק איך שמעתי ממו"ל כי שמעתי מאדם אחד ששמע ממו"ל שפנינה הוא כי בתחילה היו לו ב' מוחין הנק' חסדים טובים כנ"ל ועתה להיות שנכנסו ג' מוחין עליו לכן עתה לקח הארה (ו) מהם ונמצא שיש לו ה' הארות . אבל מה שלע"ד ששמעתי ממו"ל הוא באופן זה והוא כי הנה יעקב לוקח הארת מן או"א ומן אבא לוקח ג' מוחין שהם חב"ד אבל מן אימא אינו לוקח אלא הארת ב' מוחין בלבד לפי שהשני דעתן קלה כמשי"ת באות כ' של הכל. ונמצא שחמש הארות לקח יעקב. ואות כ' של הכל תכין בה אל רחל. כי הנה עתה לוקחת ב' מוחין בשלימות' משא"כ במלת גומל חסדים טובים כנ"ל לפי כי עתה שנגמר אבא ליכנס נמצא כי עתה המוחין שלה הם בשלימות'. והנה הם שני מוחין בלבד שהם חו"ג שבה כי דעת אין בה לפי שהדעת מלד אימא הם בחי' חו"ג והחסדים נתפשטו ב' דז"א ולא נשאר לה רק הה"ג וה"ם ה' הויות שפולטים בנ"י ק"ל בסוד נשים דעתן קלה כנ"י בזה"ל פ' שלח לך באות ל' מן הכ"ל שהוא אל הג' מוחין עליון דמלד אבא הנמשכין עתה ב"א כנ"ל . גם תכין כי הנה גם יעקב הוא דכורא ויש בו בחי' דיקנא קדישא ולרין לתקן בו דיקנא זו במלת קונה הכל שהוא בנ"י ר"י שהוא בנ"י א"ל חלק למד וכודע שהתקין הא' ד"ג תיקוני דיקנא הוא אל כמשי"ת אל רחום וחנון כו' והוא ע"ד מש"ל במל' האל שהוא תיקון דיקנ' דו"א: **וזהר חסדי אבות** (ז) הנה כבר נתבאר שעשיתו חב"ד ליעקב ורחל באופן זה כי ב' השלישי

המגולים המתחננים שבת"ת דז"א הם בחי' שני הכתרים ליעקב ורחל. וב' פרקין עליון דנ"ה הם חו"ג שלהם לשניהם והיסוד הוא הדעת לשניהם ועתה מן שני פרקין האמלעים דנ"ה דז"א ומן העטרה דיסוד דז"א נעשית חג"ת ליעקב ולרחל וזה נרמז באומרו וזכר חסדי אבות (ח) וישן כי כולם נכללים בחסד נק' חסדי אבות גם פי' ב' לפי שהאבות הם הג"ר וחגיית הם הבנים שלהם ונקר' חסדי אבות ר"ל חסדים הנמשכים מן הג"ר הנקראים אבות וישן כי כולם נכללים בחסד נק' חסדים גם הם. ואמנם יעקב הוא מלד פנים דז"א ע"י אור דאבא ורחל מלד אחר דז"א ע"י אור דאימא ולכן תכין במלת וזכר שהוא בנ"י הויה דע"ב דיודן דאב' ואינה דיודן באימא ושניהם בנ"י זכר:

ומביא גואר לבני בניהם כאן תכין לפשות שלשה אחרונות שהם נה"י דיעקב ורחל מן ג' פרקין תחתין דנה"י דז"א כנודע ותכין באומרו לבני בניהם שהם נ"ה הנעשים עתה ליעקב ורחל והענין מבואר עם הנ"ל כי ג"ר חב"ד נקר' אבות כי ה"ם אברהם יצחק ויעקב כמבו' לעיל במלת אלהי אברהם כו' והג' אמצעות חגיית הם בנים שלהם ונקר' חסדי אבות כנ"ל שהם חסדים נמשכים מן האבות כנ"י והג' אחרונות נה"י נק' בני בניהם של האבות הנ"י ובמלת גואר תכין אל היסוד דיעק' ורחל לפי (ט) שהיסוד הוא נק' מגדל הפורח באויר לפי שאין כנגד היסוד דיעקב ורחל שום אבא דז"א כנודע ל"א ומביא גואר לבני בניהם כי הוא הבאה חמשה ממש משא"כ בשלשה אמצעות שלהם שיש להם אחיזה כנגד ב"א ולכן לא נאמר בהם אלא לשון זכיר' כמ"ש וזכר חסדי אבו' כי היא זכיר' אל מה שכבר היה במציאו' (י) וגודע כי סוד גאולה הוא ביסוד אבל היסוד דרחל אע"פ שגם בו שייך לשון גאולה עכ"ל תכין באופן אחר והוא במה שנודע כי נקוד' ליון שבנקבה פטר רחם שבה הוא בחי' היסוד שבה והוא בחי' מס סתומה שה"ם הרחם שבה העשוי בצורת **□** סתומה בסוד כי לא נתל'

כי מילוי אותיות הויה דע"ב דיודן הוא בנ"י אלהי שהוא מ"ו . גם תכין כי המוחין דאימא כשנכנסו הג"ר דאימא וירדו ג' אלמעי' למטה לא ירדו בפעם א' אמנם בתחילה ירדו אל הגרון במלת האל. ואח"כ נסעו נסיעה שנית במקומם במלת הגדול הגבור והטרא כנ"י והטעם הוא לפי שהגרון הוא מקום לר מאד והוא האש הוא רחב ואין כח אל המוחין לירד דרך הגרון שהוא מקום לר בפעם א' ולכן בתחלה נוסעים נסיעה אחת עד הגרון בלבד ומתעכב' שם לסיבת היותו מקום לר ואח"כ ע"י מעשינו באומרו הגדול הגבור והטרא נוסעים ויורדים למטה יותר והנה גם אלו דאבא היה ראוי להיות כן שבתחילה ירדו אל הגרון אותם ג' אלמעי' ודבר ואח"כ ירדו בחג"ת דז"א:

אמנם אין הדבר כן אלא בפעם אחד יורדו עד חג"ת דז"א וזה נרמז במלת קונה הכל כי הכל נגמר ברגע א' ובנסיע' א' ואין לורך אל נסיעה אחרת כמו באימ' והטעם לזה הוא כי עתה אנו מעוררים את האור העליון דמו"ל' עלאה קדישא (א) דאריך שהוא תיקון י"ג של וקנה שהוא אותיו' קונה ממש וע"י אור גדול הנמשך עתה מזה המול במוחין דאבא יש להם כח גדול לרדת במרוה בנסיעה א' ולא ילטרך לב' מסעות וקרוב הוא שנאמר כי זהו סוד ענין זוג במו"ל' עלאה עלמו וע"י הזוג ההוא נוסף אור הנ"י ואין להאריך בזה. וכבר הארכנו בזה במה שהודעתך כי זוג או"א במו"ל' אחללו וזכו שלהכניס שלשה תחתונות דאבא הולך זוג במלת אלהיו ואלהי אבותינו כנ"ל גם עתה יש זוג אחר לענין שלשה ראשונות. (ב) גם תכין לענין הכ"ל כי ע"י מול' עלאה הנרמז במלת קונה כנ"י נעשה יסוד דז"א הנקרא הכל כמבואר אללנו בכמה מקומות איך נה"י דז"א הם באים תמיד ע"י חוספת באים המיו' נאחזים בהם ואלו הנה"י ה"ם תחוס שבת ולפי שתמיד באים מתחדש לכן לרין לאור עליון דאריך ולזווג שלו כנ"ל כדי לתקן ולהאילל מתחדש את הנה"י דז"א ולכן נרמז כאן אריך ב"פ הא' היא במלת אל עליון (ג) שה"ם הכתר הנ"י דאריך ונקר' אל עליון אשר ע"י נגמלים החסדים טובים שהם הנה"י דז"א שהוא מו"אם אותם לחון ומגלה אותם כענין ויגמול שקדים. וגם נרמז שנית במלת קונה הכל כי הוא קונה בסוד וקנה בסוד מזלע עלא' דדיקנא דאריך אשר הוא מו"אם את הכל שהוא היסוד (ד) כנ"י. גם תכין במלת הכל כי כל בנ"י חמשים שהוא כללות החמשה חסדים הנמשכים ביסוד דז"א וכל אחד כלול מעשר כנודע. וגם מתפשטו' ויורדים בתוכו הה"ג לזורך רחל נוקבא דז"א וזה נרמז במלת הכל ה' לנוק' כל ליסוד עלמו דז"א וכל מ"איות התפשטו' זה החסדים ובבורות אלו הם ביסוד עלמו גם תכין כי עוד עתה לא היו ביעקב וברחל רק ב' מוחין מניה אבל עתה אשר נגמרו וירדו כולם במקומם איז נעשה מוח הדעת ביעקב מן היסוד דאבא שנכנס עתה למטה והוא כנ"ל כנודע כי כל בחי' כל הוא ביסוד. גם נעשית מוח הדעת ברחל מן הנה"ג דאימא הנרמזים באות כ' מן הכל כנודע וכבר נודע כי מקום הדעת דיעקב ורחל הוא כנגד היסוד דז"א אמנם הדעת דרחל אינו רק בסוד דעתן של נשים קלה (ה) כמבואר אללנו בהרבה מקומו' ובפרט בדרוש תפילין דר"ם. גם תכין כי כל זה שביארנו שנמשך ליעקב ורחל הם באופן זה כי מן הארות דאבא נמשכות ליעקב והארות דאימא לרחל ולכן תכין מלש קונה ברחל שהוא ג' אהיה דמלוי יודין שהוא הנק' ללס דז"א מלד אימא ומלת הכל ביעקב שהוא אבא הויה דמלוי יודין שהוא ג' ע"ב. וכבר נודע כי בחי' האור שקדם לעולם שאחז"ל הנה הוא בחי' היסוד דאבא אשר היה מאיר מסוף העול' עד סופו שהוא בפי היסוד דז"א ויוצאת הארתו מפי היסוד אור גדול מאד ואח"כ גנוז הקב"ה ללדיקים ר"ל בתוך היסוד הנק' לדיק וגם הוא מתלבש ונגנו בתוך היסוד ההוא דז"א וסם נקרא בסוד אור זרוע לדיק. ואומרו שיהיה מאיר מסוף העולם ועד כופו ר"ל כי הוא מתפשט ומתגלה ב"ק ז"א הנקרא עולם ואח"כ גנוז תוך היסוד דז"א . והנה כאשר יוצא אור מזה היסוד דאבא כדי להו"א כנגדו פרטוף יעקב כנודע אין כל האור שלו יוצא להיותו נגזו שם אמנם נשאר בתוך היסוד דז"א כמנין טוב גנוז שם וז"ם אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי כו' הנ"י בפי' תרומה בדי' קס"ח ע"ב וז"ל אמאי אקרי טוב ואמאי אקרי חסד טוב איהו כד כליל כולא בגויה ולא תפשט לנחתא לתתא חסד כד נחתא לתתא ועבדי טיבו עם כל בריין בלדיקי וברשיעי ולא חייש ואע"ג דדרגא חד הוא

הנהרות וביאורים: (א) דדיקנא דאריך: (ב) עו"ת דנ"ד פ"א: (ג) כפס"ח הנוסח שהיא ז"א שהיא הכתר הנקרא אל עליון: (ד) דז"א: (ה) פי' שאין לה רק ה"ג שהיא ג' ק"ל ועיין לקמן: (ו) גם מהם: (ז) גם מהם: (ח) פי' שח"ת משער העמירה: (ט) כי חג"ת נקראו אבות (כ"י): (ט) ולפי. וכן הוא בפס"ח: (י) אמנם תכין כי יסוד נקרא גואל כי ביסוד הגאולה אך היסוד של רחל כו':

סגור דלתי בטני כי שני דלתות רחמה הם מזויירות בליור חיבור מס סתומה כזה **ו** והנה גואל הוא בני' ארבעים כמנין מס סתומה: **למען שמו** עתה נשלב בחי' המל' שביעקב ושברחל והם בחי' העטרה אשר ביסוד שבהם ונק' שמויען שכל בחי' המל' נקרא שם כנוודע לפי שאין שום אחיזה כנגדם בזיא ולכן לא נזכר בה שום המשכה ולא בלשון הבאה ולא בלשון זכירה כמש' ומזיא גואל כו' וזכור כו' אמנם אמר למטן שמו בלבד ומה שצריך לכוין עתה הוא כי הנה עד עתה המשכנו כל אלו (ג) הפרטופים ואין אלו מזכירים של מי הם ועתה ביאר כי כל אלו ההמשכות הם למטן שמו. ר"ל לזורך עשי' פרטוף יעקב ורחל אשר כל אחד מהם נק' שמו באופן זה כי הנה ענין יעקב ה"ם משה שהוא בני' קפ"ד אחריו דהויה דיודין וקס"א פנים דאהיה דיודין לפי שיעקב נמשך מיסוד דאבא ע"י יסוד דאימא שה"ם קפ"ד וקס"א הגו' שהם בני' שמו (ג) וגם רחל פשוט הוא שנקרא שם ה' (ד): **באהבה** (ה) הנה עתה כבר נשלב פרטוף ז"א ויעקב ורחל אמנם עדיין רחל עומדת עתה אחר בראשית עמ' ז"א ונריך להחזירה פכ"פ עם יעקב והנה הוא לריך אל הנסירה כדי להחזיר' פכ"פ ואמנם הנסירה הוא ע"י ויפל ה' אלהים תרדמ' על האדם כמש"מ בברכת המפיל חבלי שינה על עיני אמנם עתה אף בלא הפלת תרדמה מספיק לפי שעתה כבר קבל ז"א עד עתה מוחין שלמי' מן או"א כניל ולכן אף אם יסתלקו ממנו כדי לתחס אל רחל עדיין נשאר בו רשימו יתירה ואינו לריך להפלת התרדמה אבל בליה שאפי' בחי' רשימו לא נשאר בו כנוודע שאחר סיום התפילה מסתלקים המוחין מן ז"א ולא נשאר בו רק הרשימו ואח"כ בליה מסתלק אף גם הרשימו כמו שנתבאר אללנו בדרוש התפילה ולכן לריך להפיל התרדמ' בליה כדי לגבור אותם וזיוס ר"ה שלרי' אז שינה והתעוררות בסוד השופר כמו שנתבאר שם. הנה גם שם יש בחי' הנסיר' נזכרה פכ"י בברכת אבות וה"ם תיקון מה שתיקנו זכרנו לחיים בברכת אבות כמב' שם וטעם הדבר הוא לפי שיום רייה הוא רמז אל בריאת העולם בחתי' האל'י ובתחיל' בריאת המוחין בזיא אשר לא היה אז בו עדיין לא מוחין ולא רשימו דילהון כלל. אבל עתה בברכ' אבות של כל ימות השנה אין לורך להזכיר בהם ענין הנסירה כי כיון שנגסרו זיוס ר"ה אין לורך להזכיר הפלת תרדמה בשאר ימות השנה מפני הרשימו שנשאר בו כנו' וגם אין לורך להזכיר ענין הנסיר' בפירוש כי כבר היא נעשית מאליה שלא על ידינו כיון שבזיוס ר"ה נגסרה ע"י תפלותינו באומרנו זכרנו לחיים כנו' וביאור מלת באהבה ר"ל שני אהבה והענין הוא כי הנה ביארנו בענין הק"ש כי העטם מה שנתקנ' בברכת אהבה עולם שהוא כנגד היכל אהבה שבבריאה העטם הוא לפי שעי' העלאת מין משם עד למעלה באימא אשר באני' נמשכים אותם המוחין וכו' אל וז"ו והנה כדי להביאם פכ"פ לריך להעלות מין אחרים וכו' ידעת כי כל העלאת מין הוא לזורך הוונג ופעם הראשונה שבק"ש היה לזורך זיוג או"א לתת מוחין לזו"ו בהיותם אחר באחור ועתה לריכין מין אחר' לזורך זיוג או"א פכ"י כדי להחזירם פכ"פ ואל תהמה מן הוונג הגרמז לעיל במלת אלהינו ואלהי אבותינו שלא היו שם מין (ו) שהעטם הוא לפי כי שם לא היה חסד רק בחי' כניסהם בזיא אבל הם כבר היו קיימים ועומדים אבל עתה הוא דבר מחודש כי הוא ענין הנסירה אשר מזיאות הוא כי אימא מסתלקת מחוץ ז"א ומזדוונג עם אבא כדי להוליד מוחין אחרים לרחל לבדה זולת המוחין הראשונים שניתנו לז"א וז"ס ויבן ה' אלהים את הללע כי ה' אלהים הם או"א אשר נזדונו והולידו אלו המוחין האחרים ואלו נכנסים נה"י דאימא עלא' עם התלבשות אלו המוחין האחרים החדשים בתוכם והכל יחד מתפשטי' תוך רחל לבדה כדמיון שהיו בתחילה נה"י דאימא עם המוחין שבתוכם מתפשטים תוך ז"א ועי"כ נגדלת רחל אב"א ככל שיעור קומת ז"א ממש שזה צווה עד בחי' הכתר שבו. וענין הגדלת רחל הגו' הוא באופן זה כי להיות ששם באחורי ז"א עומדי' בלא רחל א למעלה מזו ולכן מתחילין נה"י דאימא לכנס בלאה ואח"כ מתפשטת גם ברחל ואז מתחברות לאה ורחל שתיקן ונעשות פרטוף א' בלבד ועי"כ נגדלת ונעשית פרטוף א' גבוה כשיעור קומת ז"א. והנה לזורך ענין הנסירה הוונג לריך בהכרח העלאת מין פעם אחרת כנוכר. וכולם יהיו מבחי' היכל אהבה שבבריאה בסוד ואכן בחסד כסא ע"ד מה שהיה בעת ק"ש אלל שהיכל אהבה שהיה

בק"ש היה היכל אהב' שבבריאה' שהוא היכל חמישי מתחל לעילא אבל היכל אהבה לזורך מין אלו של עתה הוא היכל אהבה של קה"ק דבריאה. והענין הוא כי הנה היכל קה"ק הם ג' עליונות שבבריאה אשר שם עומדים א"א ואו"א דבריאה וכמו שבז"א למטה שבבריאה עלמה יש שית היכלין אחד מינייהו הוא היכל החסד והאהבה כמו כן למעלה בהיכל ק"ק שלו עלמו יש היכל עליון הנקרא אהבה ג"כ וכמו שהודעתוך כמה פעמים כי ז' היכלין דבריאה דיוולר דשחרית דחול הם ז' היכלין שבזיא הכוללין כל י"ם דז"א כנוודע כי לבנת הספיר הוא ב' היכלות והיכל קה"ק כולל מנ' היכל' והרי הם עשרה היכלות והם י"ם דז"א רק שהם נכללין בבחי' ז' היכלין בלבד ואלו הן היכלות דיוולר דשחרית דחול וכנגדם יש ז' היכלות דמוק' דז"א והם היכלות של יולר דתפלת ערבית דחול וכנגדם יש ז' היכלות דיוולר דשחרית דשבת והם ז' היכלין עלאין דאבא דברי'. וכנגדן יש ז' היכלין דאימא דבריאה וכולם הם בסוד שבעה ושבעה מולקות כפולות ואין כאן מקום ביאורם והנה הז' היכלות דיוולר דשחרית דחול הם בזיא דבריאה וגם ז' היכלות האלה עלמזן הם כפולים ומכופלים כי כמו שיש ז' היכלין מתחל לעילא עד היכל הרעון. גם בהיכל הרעון עלמו יש בו שית היכלין אחר' בתוכו וז"ו כפולה ואח"כ בהיכל קה"ק שהם חריב שבזיא יש שם כללות כל אלו ג"כ ויש שם היכל אהבה א' יותר עליון וזה ההיכל הוא המעורר ומעלה עתה המין האלו. וגמלא כי שני היכלות יש ושניהם נק' אהבה וזהו פי' באהבה ב' אהבה ופשט הלשון הוא כך למטן שמו באהבה ר"ל כי כל הגז' עד עתה היה ע"י אהב' וז"ו באהבה כי ע"י העלאת מין היכל אהבה התחתון בעת ק"ש נעשה כל זה הגז' עד עתה בברכת אבות. ואח"כ כיוון כי באהבה ר"ל ב' אהבה והכוונה היא לעורר היכל אהבה העליון שיעורר מין עד שתגדל רחל נוק דז"א אב"א ואז תכיון ג"כ להביאה עי"י פכ"פ עם ז"א כי אין לה יכולת לחזור פכ"פ אלל עד שתייה היא שיה כמורה אב"א דאל"כ אין בה כח כדי לקבל הארתו ותכיון ע"י הכהן שושבינא דמטרונית' שהוא היכל אהבה על ידו חוזרת פכ"פ וכל אלו הכוונ' תכיון במלת אהבה. והנה אחר חזרת פכ"פ עמו מתמעטת ונפלת לרגלי ז"א בסוד נקודה קטנה כי כל מה שנגדלה אב"א (ז) הלואי יספיק לשמועל לישראל בבחינת נקוד' קטנ' בהיותה פכ"פ וגמלא שאז היא עומדת למטה בבחי' נקודה קטנה כנגד עטרה של היסוד דז"א ואז תכיון לחזור ולבנות' כבתחילה בבחי' פכ"פ וזה יהיה במלות.

מלך עוזר ובושיעי ומגן כמו שנבאר. ודע כי אני מסופק אם שמעתי ממזול' שהנה"י דאימא נכנסים ברחל גם בהיותה אב"א או שאינם נכנסים בה אלל אחר שחזרה פכ"פ עמו אמנם בהיותה פכ"פ פשיטא לי שנגכנסים בה. גם אני מסתפק בדבר אחר והוא כי שמעתי ממזול' טעם א' ובר'. בעיני עתה כי הטעם ההוא היה על תירון קושיא א' שהקשיתי לעיל והוא כי הרי לענין הנסירה לריך בהכרח הפלת הדורמית' אשר לסיב' זו אנו מבכרין בכל ליל' המפיל חבלי שינה על עיני כמב' במקומו וא"כ עתה אשר נכנסין נה"י דאימא ברחל בהיות' אב"א כפי הנלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל בלי ספק ככל א"כ היכן הוא עתה הפלת התרדמה במקום הזה. והטעם למי' קושיא זו יוכן עם מה שיש לנו הקדמ' שכאשר לריך לתת מוחין לזו"ו או לריכין שניה' לעלות בסוד מין אבל כשהמוחין ניתנין אל רחל לבדה אז הז"א לבדו עולה בסוד מין והנה הטעם הזה שמעתי ממזול' ונלע"ד שאמר אותו למי' קושיא הנו' והוא כי עתה כבר יש לו מוחין שלימי' וגמורי' אל ז"א וכונתו עתה לתחס גם אל רחל (ט) ולכן ז"א לבדו עולה בסוד מין. אבל בשאר המקומות עולה גם נוק' בסוד מין ואז לריך הפלת התרדמ' אלינו ואנו ישים יפן כי אנחנו בני השכיב' רחל אמנו ואינו זוכר יותר מזה. וגמזור (י) אל ביאור המלות מלך עוזר ובושיעי הנה אחר שכבר עתה פכ"פ עם ז"א היא עומדת בבחי' נקוד' קטנה למטה בסוף היסוד דז"א כנ"ל הנה היא לריכה ליגדל בכל קומת ז"א כולו. וטעם הדבר הוא במש"ל כי בהיות' אחר' באחור לריכ' ליגדל בכל שיעור קומ' ז"א כולו כדי שכאשר תחזור עמו פכ"פ תספיק כל אותה ההארה שקבלי' בהיות' באחור לשמה' עתה בחי' נקוד' קטנה בלבד בהיות' פכ"פ. ג"כ עתה בהיות' פכ"פ ונכנסים בה הגה"י דאימא לריכה ליגדל עד כל קומת ז"א כולו ותקבל כל אות' ההאר' הגדול' ועי"כ כאשר אח"כ יסתלקו ממנה נה"י דאי' ויכנסו בזיא

הוא יסוד דאימא

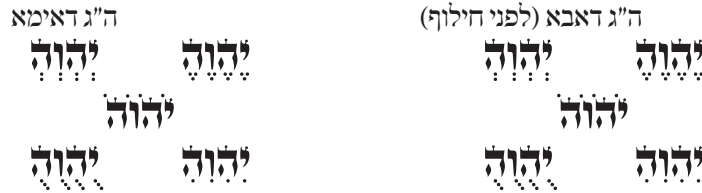
דברות וביאורים: (א) כי ב' דלתות הם נורתם פ"ח: (ב) פי' לכל אלו הפרטופים בסוד מוחין והגדלה להם פ"ח: (ג) א"ש עם הכולל: (ד) כפ"ח הנוסח וגם רחל פשוט הוא שנקראת שם פכ"ל ולא נבאר שם ה' (ה) פכ"ח פכ"ל משער העמידה: (ו) הורחל ששה: (ז) פיין פ"ח שג"ד פ"כ פי' מ' (ח) פכ"ח פ"ח משער עמידה:

קוֹנֵה הַכֹּל

פנימיות דפנימיות

[סה:]

(א) יכוין להעלות שרשי הה"ג וכללותם וכללות כללותם מב' פרקין עי' דיסודות דישסו"ת שבדעת דז"א דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן, למ"ן לב"ן דמ"ה ולב"ן דב"ן דאז"א (נשאר רשימו)

ולזווג ב' מזולין נוצר ונקה.

אלף יהי יהי יהי יהי יהי יהי

ולחמשיך אור גדול ממזל ונקה לדעת דאז"א ולזווגם.

להמשיך מזווגם ה"ג חדשות וכללותם וכללות כללותם דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן

ולהמתיק את הה"ג הישנות בה"ג החדשות. ולהמשיך כל העשרים גבורות הנז' לב' פרקין עילאין דיסודות דפר' חו"ב וחז"ג דפר' חכמות [דכתרים, דנה"י] דבינות (ובחזרה דחכמות) דישסו"ת, לחברם עם הרשימו שלהם והם יו"ד גבורות אחרות, והרי הם שלושים גבורות ממותקות. ולהמשיך כולם לדת"י דדעות דחו"ב וחז"ג דחכמה דכתר דנה"י דבינה דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן דז"א

א. כוונה זאת יש סידורים שהיא כתובה ויש סידורים שאינה כתובה. וכתב מו"ר הרש"ש ז"ל בספרו הקדוש נה"ש דכ"ב ע"א וז"ל: וענין עליית מ"ן דגבו' דאז"א בקונה הכל שנתבאר בדרוש עמון ומואב כבר אמרתי כי זה כמה שנים אני מכיין על פה מה שחנני ה' ית' עד שאכתוב העמידה כראוי ע"ש. ולפיכך סידרתי כאן ועל שאינה כתובה בכל הסידורים לא חששתי מזה לומר שאינה צריכה מטעם האמור והמעייין יבחר.

[עי' שער הפסוקים פרשת וירא פסוק ותלד הבכירה.]

[סו.]

(O) לזווג תרין מזלות נוצר ונקה דדיקנא דא"א

אלף יוד הי הי יוד ויו הי הי

ולהמשיך אור גדול למנוח וכלי חכמה דז"א ומשם לכל י"ס דז"א,
להאיר אור גדול בנו"ה^(א) ויסוד דז"א להאירו ולגלותו

**אהיה
יהוה**

ג' כלי חכמה דז"א

**יוד הי ואו הא
י יה יהו יהוה
יוד הא ואו הא**

**אהיה
יהוה**

**איהויהו איהויהו
יהויהו יהויהו**

**אהיה
יהוה**

ג' כלי נצח דז"א

**יהוה
צב צבא
צבא**

ג' כלי הוד דז"א

**איהי
א צבאו צבאות
גורת**

ג' כלי יסוד דז"א

**יאהדוניה
שין, שיין דלת, שיין דלת יוד
שיין דלת יוד**

[סו:] להמשיך פ"ע דאבא לחב"ד דז"א, ולדחות החג"ת לחג"ת ופ"ת דנה"י לנה"י דז"א

**אהיה
יהוה**

יוד הי ויו הי

**אהיה אהיה
יהוה יהוה**

יוד הי ויו הי

**אהיה
יהוה**

יוד הי ויו הי

לג' כלי בינה דז"א

**אלף, אלף הא, אלף הא יוד,
אלף יהוה יוד יהוה
אלף יהוה יוד יהוה
איהויהו**

לג' כלי דעת דז"א

**יוד הי ויו הי
יוד הי ואו הי
יוד הה וו הה**

לג' כלי חכמה דז"א

**יוד הי ואו הא
י יה יהו יהוה
יוד הא ואו הא**

O עי' באתי לגני ח"א דף פ"ה סע"א. להביא נה"י חדשים דז"א, ג"ר דאבא, לדחות חג"ת, בלי עיכוב בגרון.

א. עיין ע"ח שכ"ט פ"ח, ח"ב דף כ"ה ע"ב.

ולדחות החג"ת לחג"ת דז"א.

אֱלֹהֵינוּ
יְהוָה
יְהוָה

לג' כלי חסד דז"א

א, אֵל, אֱלֹ, אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ לְמוֹד

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
יְהוָה יְהוָה
יְהוָה

לג' כלי ת"ת דז"א^(א)

יִוֵּד הָאֵל וְאֵל הָאֵל
יְיָ יְיָ הֵנוּ יְהוָה
יְיָ הוֹרֵנוּ

אֱלֹהֵינוּ
יְהוָה
יְהוָה

לג' כלי גבורה דז"א

יְיָ
אֱלֹהֵינוּ לְמוֹד, אֱלֹהֵינוּ לְמוֹד הֵנוּ,
אֱלֹהֵינוּ לְמוֹד הֵנוּ יְיָ, אֱלֹהֵינוּ לְמוֹד הֵנוּ יְיָ מִמֶּנּוּ
יְיָ הוֹרֵנוּ

ולדחות הנה"י לנה"י דז"א

אֱלֹהֵינוּ
יְהוָה

יִוֵּד הֵנוּ וְיָי הֵנוּ

לג' כלי נצח דז"א

יְיָ הוֹרֵנוּ
צָבָב צָבָב
צָבָב

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
יְיָ הוֹרֵנוּ יְיָ הוֹרֵנוּ

יִוֵּד הֵנוּ וְיָי הֵנוּ

לג' כלי יסוד דז"א^(ב)

יְיָ הוֹרֵנוּ
שֵׁינָנוּ דֵלֶת, שֵׁינָנוּ דֵלֶת יְיָ
שֵׁינָנוּ דֵלֶת יְיָ

אֱלֹהֵינוּ
יְהוָה

יִוֵּד הֵנוּ וְיָי הֵנוּ

לג' כלי הוד דז"א

אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ צָבָב צָבָב
אֱלֹהֵינוּ

[סז]

○ יכוין לדחות אלו המוחין דקטנות (כל ה 60) לנה"י דז"א האמצעי ולכלול אותם ביסוד

חכמה

אלף למוד ה"י יוד מם

בינה

אלף למוד ה"ה יוד מם

דעת דחסדים

אלף למוד ה"א יוד מם

דעת דגבורות

אלף למוד ה"ה יוד מם

לג' כלי נצח דז"א

יְיָ הוֹרֵנוּ
צָבָב צָבָב
צָבָב

לג' כלי יסוד דז"א^(ב)

יְיָ הוֹרֵנוּ
שֵׁינָנוּ דֵלֶת, שֵׁינָנוּ דֵלֶת יְיָ
שֵׁינָנוּ דֵלֶת יְיָ

לג' כלי הוד דז"א

אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ צָבָב צָבָב
אֱלֹהֵינוּ

א. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות ג"פ עילאין דנה"י עם ג"פ תתאין דחג"ת דז"א [ולהלביש] [ולחברם עם] ג"פ אמצעים דנה"י דיש"ס. ועי"כ נעשים ג"ס חג"ת, כל אחד כלולה מת"פ (תלת פרקין).
ב. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להתחבר פ"ת דנה"י דיש"ס עם פרקין אמצעיים ותתאין דנה"י דז"א. ועי"כ נעשים ג"ס נה"י כל אחד כלולה מת"פ (תלת פרקין).

○ עי' באתי לגני ח"א דף פ"ו סע"ב. יש לכוין בדחיית מוחין דקטנות, לאחר דחיית הנה"י דאבא.

כיוון להמשיך כללות הה' חסדים דדעת התחתון, ליסוד דז"א (סיום מערכת ההארות, והוא בניית עצמות היסוד)

יהוה יהוה
יהוה יהוה
יהוה יהוה
לג' כלי יסוד דז"א
יאהדוניה
שיין. שייך דלת. שייך דלת יוד
שיין דלת יוד

(מכאן מתחילה מערכת הענפים, מיתוק הגבורות לפני נתינתן לדעת דנוק' - ד"י).
ולהוציא הב' שלישים דת"ת ונ"ה דחסדים דז"א מיסוד דאימא,
ושם מתרבה אורם ונגדלים ונכפלת הארתם (או"ח),

ולהמשיך מהדעת את הה' גבורות ליסוד דז"א (במרוצה), מתתא לעילא, הב' גבורות דחו"ג לנ"ה דיסוד, והתנ"ה לחג"ת שביסוד

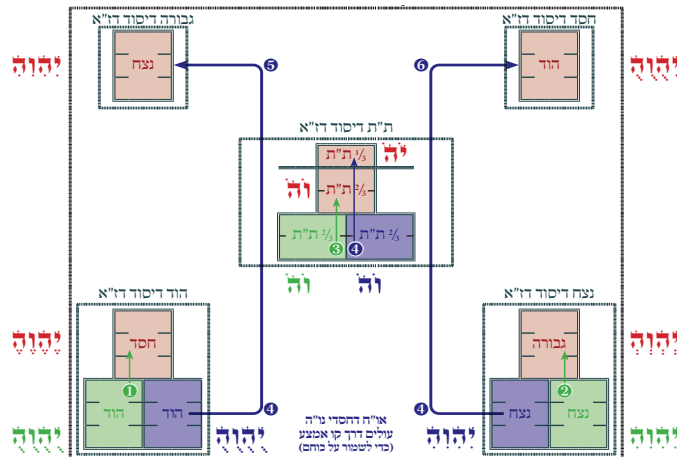
ולהמשיכם ליסוד דז"א^(א)

לג' כלי יסוד דז"א
יאהדוניה
שיין. שייך דלת. שייך דלת יוד
שיין דלת יוד

לג' כלי יסוד דז"א
יאהדוניה
שיין. שייך דלת. שייך דלת יוד
שיין דלת יוד

א. עיין בשער כ"ה דרוש ב' סדר ירידת חו"ג מ"ק ומ"ב (ע"ח ח"ב דף ה' ע"ג). (ע"י ציור בסוף הספר).

(המיתוק לפי סדר הגבורות) להמתיק ג' גבורות פחות שלישי דחג"ת שבתנ"ה דיסוד, בג' חסדים
פחות שלישי (דתנ"ה) שבתנ"ה דיסוד [דז"א]

להעלות כפל אור חוזר דחסדים דב' שלישי ת"ת ונ"ה, מן תנ"ה דיסוד, דרך קו אמצעי (כדי שלא
ייחלשו), ולהמתיק השליש העליון דגבורה דת"ת ונ"ה דגבורה, שבחו"ג [ושליש עליון דת"ת]
דיסוד [דז"א]

[סז:]

סדר בקיעת הלבושים (כל חסד הולך לספירה ונקע שם את לבוש דאימא)

(א) 7 להעלות אור החוזר דחסדים הנז' (תנ"ה), מיסוד דז"א לחסדים העליונים דחג"ת שבתוך (ב)
יסוד דאימא שבחזה דז"א.

(ד) ועי"כ מתרבים החסדים הנז' דחג"ת ונכפלים. [וגם או"ח דתנ"ה עצמם נכפלים]

(ג) (או"פ שלהם - דתנ"ה - לתוך יסוד דאימא, ואו"מ שלהם - דתנ"ה - על גבי היסוד דאימא, ועל ידי כן נבקע היסוד דאימא).

[או"י דחג"ת, הולך למקומו בכלי החג"ת דז"א 1 2 3]

ולהעלות הכפל דב"ש העליונים ד[או"ח ד] חסד, לחכמה. ושליש תחתון, לחסדים דדעת.
וכפל ה[ב' שלישים העליונים ד] או"ח ד] גבורה, לבינה. ושליש תחתון, לגבורות דדעת.

א. עיין בשער כ"ה בדרוש ג' ובדרוש ו'. (עי' ציור בסוף הספר).

ב. א"ה יש סידורים שכתוב יסוד דאימא, ויש סידורים שכתוב יסוד דישסו"ת, והמעין יבחר.

ד. בסידור המודפס, ההוראה בסוגריים ליד הגהה ג', מופיעה כאן. כלומר, בקיעת יסוד דאימא נעשית לפני ההכפלה.

ג. א"ה כך כתבו בקצת סידורים, לכן מסודר כאן בין שני חצאי לבנה. ועיין בספר ענ"ה דף ט"ז ע"א אות נ"א

מה שכתב על זה, ועיין שם. [ועיין ע"ח ח"ב דף ו' ע"ב אות ב', דף ט' סע"ב-ג'.]

ו[כפל ה]ב' שלישים העליונים דאו"ח דת"ת, לכתר דז"א שבת"ת דיסו"ת(*)
[שהוא צ"ל שממנו] הנה"י החדשים דיסו"ת, שבו (בת"ת דיסו"ת) מלוכשים שורשי ד' המוחין דכתר דז"א

ב"ש [התחתונים ד]ת"ת דיסו"ת
או"ח דב"ש עליונים דת"ת דחסד [דז"א], עולה לב"ש ת"ת דיסו"ת (אוצ"ח ל"ו ע"ב אות ב', יש להקדים תבונה ליש"ס)

להמשיך [בש"ת] דת"ת דיסו"ת (כתר המלך) עם שורשי המוחין שבו, לכתר (O) דפנימיות דפנימיות דז"א

אהיה	אהיה	ח"ו"ב חו"ג דכתר דז"א - מצד אבא
יהוה	יהוה	[חכמה] יוד הי ויו הי
		[בינה] יוד הי ואו הי
		[חסדים] יוד הא ואו הא
		[גבורות] יוד הה וו הה

ג' כלי כתר דז"א

אלף הי יוד הי
יוד הי ויו הא

יוד. יוד הי. יוד הי ויו. יוד הי ויו הא

6 ושליש [תחתון] או"ח דחסד הנו' דת"ת, להעלות על גבי כתר דנוק' [שהוא סיום דנה"י החדשים הנו', המגיעים לכנגד אחורי ב"ש עליונים דת"ת דז"א], דרך החזה

(N) לחלק את השליש [תחתון] דאו"ח דחסד הנו' דת"ת, שעל גבי הכתר דנוק', לד' חלקים. ולהמשיך עתה חלק א' מד' חלקים, לכתר דנוק'.

רביע א'
יהוה

לג' כלי כתר דנוק'

יוד הא ואו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הה

י יה יוהו

הנה"י החדשים הוצצים בין ת"ת דיסו"ת לבין החב"ד דז"א. לכן ע"י העלאת ב"ש או"ח דחסד דת"ת, מביאים את הת"ת דיסו"ת להיות כתר לז"א (ע"ג גולגלתא), והנה"י החדשים נדחים מאחוריו (צורת ל'). עפ"י סידור היר"א ח"א עמ' 622. נראה ששורשי המוחין דז"א (שנבררו עם הרפ"ח של ז"א), הם השורשים שנכנסו לכחב"ד חג"ת של יסו"ת ב' (הטיפה הגופנית), בעת כניסת מוחין דאו"א בלבושים (בתיבת אחד). ועכשיו, שת"ת דאימא (כתר המלך) שוכן ע"ג רישא דז"א, וגולגלתא דז"א שוקע בתוך בטן דאימא, שהיא רכה, חלל (ע"י שעה"ק דף ל"ה אע"א). ואז יורדים (אותם ששורשי המוחין) לתוך גולגלתא דז"א.

לגבי הצינון לצורך הכתר, מזה שאמרו שלא צריך, כנראה שזה רק לפי הפשט (2-2-2), אבל לפי דרוש הדעת נראה שצריך צינון (ע"י אוצ"ח דף י' רע"א, השד"ה אות ט').

אלו שורשי המוחין דכתר דז"א, היורדים עכשיו מחצי תחתון דת"ת דיסו"ת, לאוירא שבתוך הגולגלתא דז"א. כלי הכתר הם הגולגלתא דז"א. והם נעשו, עפ"י דרוש הדעת, מתרין פ"ע דחג"ת דז"א (הסידור מסודר לפי 2-2-2, ואז אין מקום לכתר). ע"י נה"ש דף כ"א אע"ב, מ"ב ע"ג. וע"י ע"ח ח"ב דף י' עד י"ג. וע"י ע"ח ח"א דף ק"ו (כולו). שעה"ק דף ל"ה ע"א. א. עיין במב"ש שער ו' ח"א דרוש ו' (דף נ"ב ע"ב-ג). [וכן עיין ע"ח ח"ב דף מ"ט ע"ב דרוש ו'.

[סה:]
 [סה:]

להמשיך ל"מ דישסו"ת, מקיפים על גבי רישא דז"א (0)

(ב) מקיפי מ' דישסו"ת

		אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ		
		יְהוָה	יְהוָה		
אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה יְהוָה
אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה יְהוָה
אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה יְהוָה

(א) מקיפי ל' דישסו"ת

		אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ		
		יְהוָה	יְהוָה		
אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה יְהוָה
אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה יְהוָה
אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה יְהוָה

0 הי"ן: כוונת מקיפי ל"מ דאו"א כאן סודרה עפ"י סידור כת"י הר"י אדרעי ליום חול.

עפ"י הרה"ג שד"ה, יש להקדים את התבונה ליש"ס.

פא"ה ח"ב דף ש' ע"ב, מכניסים את הצ' דל"מ בתוך הכלים של הצ' הכללי של ז"א.

לחזור ולהוריד הכפל שהוא או"ה [יחד עם או"ה דאו"ה] לחזור ולהוריד הכפל שהוא או"ה [יחד עם או"ה דאו"ה]
[ט.ט.] דחסדים (א) דנצח הנז' שעלו ליסוד דתבונה, דחסדים דהוד הנז' שעלו ליסוד דתבונה,
להורידם לנצח דז"א להורידם להוד דז"א

7

נצח דז"א

יהוה

ג' כלי נצח דז"א

יהוה

צ צב צבא

צבא

להמשיך ג"ש [דאו"ה] דאו"ה דחסד דנצח, להמשיך ג"ש [דאו"ה] דאו"ה דחסד דהוד,
להכמה דנוק' להכמה דנוק'

8

או"ה דאו"ה דחסד דנצח דז"א

יהוה

לג' כלי חכמה דנוק'

יוד הא וו היה

יוד. יוד הא. יוד הא וו. יוד הא וו היה

י יהו יהוה

ומשם הארת הבש"ת שבהם לה"ן דנוק' (ב)

9

הוד דז"א

יהוה

ג' כלי הוד דז"א

אדני

א צבאו צבאות

אות

להמשיך ג"ש [דאו"ה] דאו"ה דחסד דהוד, להמשיך ג"ש [דאו"ה] דאו"ה דחסד דהוד,
לבינה דנוק' לבינה דנוק'

10

או"ה דאו"ה דחסד דהוד דז"א

יהוה

לג' כלי בינה דנוק'

אלף היה יוד היה

אהיה

א אה אהיה

ומשם הארת הבש"ת שבהם לג"ה דנוק'

להמשיך מיסוד דז"א (לאחר מיתוק), ה"ג שהם ה' הויו"ת, לדעת דרחל, העומד מאחור כנגד פ"א דיסוד דז"א. ויכוין להוציא ולתקן ה' ספי' העלי' לפר' הדעת דמ"ה וב"ן דרחל, מכח ריבוי קיבוץ הה"ג הנז' (ברכת הבית ברובה). ועוד ד' ספי' אחרות משאר חלקי ביורוי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, ועם המל' שבו נשלם ליי"ס דמ"ה וב"ן דפר' דעת דרחל

לתקן דעת דיעקב לפני פרק עליון דיסוד דז"א. ולהמשיך חשבון הכ"ל משם ע"ב דיסוד דאבא. ולהמשיך ג"כ ה"ח מיסוד הנז', לדעת דיעקב (נשאר טו"ב ביסוד דאבא)

יוד הי ויו הי

ה' חסדים

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

לג' כלי דעת דיעקב
יוד היה וו היה

יוד. יוד היה. יוד היה וו. יוד היה וו היה

יוד. יוד הא. יוד הא וואו. יוד הא וואו הא

י (נקודה שורשית)

ה"ג (תוספת לשורשית וגם מגדילים)

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

לג' כלי דעת דרחל
יוד היה וו היה

יוד. יוד היה. יוד היה וו. יוד היה וו היה

יוד. יוד הא. יוד הא וואו. יוד הא וואו הא

א. א"ה נ"ל כי צ"ל נו"ה דוקא, ומ"ש כאן נה"י הוא ט"ס. וכג"כ מ"ש כאן כלי"ת דז"א, וגם הו"ה בניקוד חולם גם זה ט"ס. וכן מצאתי בקצת סידורים שהעבירו עליהם הקולמוס. לכן סידרתים כאן בין שני הצאי לבנה. וא"ש את"מ. עיין אוצ"ח דף מ"ה ע"א, אש"ל אות ו'. וכן דף י"ב ע"א אש"ל אות י"ג: או"ה דחסדי נו"ה חוזרים לגופא דז"א ובוקעים את לבושי הנז"ה דאימא כדי לבטל את החציצה (לבוש) בין האור והכלי דנז"ה דז"א. עיין ע"ה ח"ב דף מ"ח ע"ב: יש לסיים את ז"א (כולל הכתר שלו) לפני תחילת בנין הנוק'. עיין באתי לגני ח"א דף פ"ט ע"א, ח"ב דף קפ"ד ד"ה ועוד. יוצא שעיקר בנין החו"ב דרחל הוא כאן, ולא ב"טובים" (ב"ח ג"ז). ב. עיין בשער ל"ה פ"ה.

לתקן י"ג תיקוני דיעקב, כי קונה הכל גי' א"ל פשוט ומלא, והוא תיקון הראשון ואחריו לתקן כל הי"ג
אל, אלף למד (גי' קונה הכל) **רזום, וזזון, ארך, אפים, ורב-חסד, ואמת,**
נוצר-חסד, לאלפים, נושא-עון, ופשע, וזטאה, ונקה.

[סט:]

וזוכר חסדי אבות

וזוכר גי' ע"ב וקס"א דאו"א.

יוד הי ויו הי ע"ב

אלף הי יוד הי קס"א

לתקן חג"ת דפנימיות דיעקב ממוחין דאבא שהוא ע"ב לפני (פפנים) חג"ת (פ"א)

דנה"י דז"א

יוד הי ויו הי

ג' כלי גבורה דיעקב

יהוה

אלהים

אכדטם

ג' כלי ת"ת דיעקב

אלף למד הי יוד ממ

צבאות

השתפא

ג' כלי חסד דיעקב

אלף למד

אלף, אלף למד

אל

עתה יכוין להשאיר שורשי ה"ג בדעת דנוק', ולהמשיך הארת (דרך לבושים) ג' גבו' עליונות (חג"ת)
 במלבושי יסודות דאימא וז"א, לחג"ת שלה (רחל). ויכוין להמשיך אור ממוחין דקס"א דאימא שבחג"ת
 (פ"א) דנה"י דז"א (עומד כנגד חג"ת דרחל), להוציא ולתקן כנגדם מאח', ג' פר' חג"ת דרחל (בחג"ת דרחל
 יש ב' כיסוים, אימא וז"א), כל אחד כלול מ"ס מבירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, באופן זה

אלף הי יוד הי

[להמשיך גבורה דגבורה.]

ויכוין להמשיך הארה מהוד דאימא
 שבפ' אמצעי דהוד דז"א, להוציא ספי'
 אחת דמ"ה וב"ן מ"ס דפר' הגבורה,
 וח"ס אחרות מבירורי אורות דמ"ה וב"ן
 דחלקה, ועם המל' שבו, נשלם ל"ס
 דפר' הגבורה דמ"ה וב"ן דרחל

פ
(הגדלה)

כ
(נקודה שורשית)

גבורה דגבורה
(מגדיל)

הארת לבוש הוד
דאימא

יהוה

אלף הא יוד הא

ג' כלי גבורה דרחל

יהוה

אלהים

אכדטם

יכוין להוציא ג"ס מאור גבו' דת"ת
 ומאור שורשי שתי גבו' דנו"ה שבה,
 וז"ס אחרות מבירורי אורות דמ"ה
 וב"ן דחלקה (ועם המל' שבו), נשלם
 ל"ס דמ"ה וב"ן דפר' הת"ת דרחל
 (ברכת הבית ברובה). ונקודת המל'
 שהיתה בו, יכוין להמשיכה ולהורידה
 (עכשיו) ליסוד שלה (⊕)

ע
(הגדלה)

ל
(השורשית ביסוד)

ג' גבורות דתנ"ה
(בסיס ומגדיל)

יהוה

יהוה יהוה

ג' כלי ת"ת דרחל

אלף למד הי יוד ממ

צבאות

השתפא

(א) [להמשיך גבו' דחסד (המגדיל)].

ויכוין להמשיך ט"ס דמ"ה וב"ן, ועם
 המלכות שבו, נשלם ל"ס (פרטיות)
 דפר' דחסד דמ"ה וב"ן דרחל

צ
(הגדלה)

י
(נקודה שורשית)

גבורה דחסד
(מגדיל)

יהוה

ג' כלי חסד דרחל

אלף למד

אלף, אלף למד

אל

א. עי' ע"ח ח"ב שער ל"ה שער הירח כולו, ושם בדר' אטב"ה. [וכן ע"ח ח"ב דף נ"א סע"ד]. ובמבוי"ש דף נ"ב ע"ב.
 ⊕ ת"ת דנוק' קיבל חצי שלישי דכלי ת"ת דז"א. לכן השורשית של הת"ת דנוק' יכולה לרדת ליסוד דנוק'
 (כאן - יר"א ח"א 626), שאין ליסוד דנוק' על מי לסמוך כנגדו בז"א (ע"ח ח"ב דף נ"א ע"ד).

[ע.] להמשיך חלק הרביעי הב' דשליש או"ה דחסד דת"ת דז"א העומד על גבי כתר דרחל, לתוך כתר שלה

רביע ב'
יהוה

לג' כלי כתר דרחל
יוד הא ואו הה
יוד יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הה
י יה יהו יהוה

ומביא גואל

לתקן נו"ה דיעקב לפני (בפנים) נו"ה (פ"ת) דנה"י דז"א, ויסודו מאור יסוד דאבא, היוצא

מיסוד דנה"י דז"א

ג' כלי הוד דיעקב
אלהים
א, אל, אלה, אלהי, אלהים
במוכן

ג' כלי יסוד דיעקב
ש"ן דלת יוד
שדי
ש, שד, שדי

ג' כלי נצח דיעקב
אל
א, אל
בם

לבני בנייהם

ויכוין להמשיך הב' גבו' התחתונות דנו"ה דנוק' מיסוד דז"א שבדעת דנוק'. ולהמשיכם דרך ת"ת שלה, ולהשאיר שם שורשם. ולהברם עם הגבו' הג' שבת"ת שלה. ומריבוי הארת שלשתם, נעשה הת"ת שלה. וימשיך שאריתם לנו"ה שלה, והארת כללות הה"ג ליסוד שלה. ויכוין לעשות ולתקן ג"פ נה"י דמ"ה וב"ן דרחל, כל אחד כלול מי"ס, מבירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, באופן זה

יכוין להוציא ג"ס דמ"ה וב"ן, מאור פ"ת דנצח דז"א. ומאור נצח דאימא שבתוכו. ומאור גבו' דהוד בעוברת דרך הנצח. וז"ס אחרות מבירורי אור' דמ"ה וב"ן דחלקה [ע"י גב' הנצח], ועם המל' שבו, נשלם לי"ס דמ"ה וב"ן דפר' נצח דרחל

יכוין [להמשיך כללות הה"ג ו] להוציא ח"ס מבירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, ועם המל' שבו, ומל' שירדה בו מן הת"ת, נשלם לי"ס דמ"ה וב"ן דפר' היסוד דרחל

יכוין להוציא ג"ס דמ"ה וב"ן, מאור פ"ת דנצח דז"א. ומאור נצח דאימא שבתוכו. ומאור גבו' דהוד בעוברת דרך הנצח. וז"ס אחרות מבירורי אור' דמ"ה וב"ן דחלקה [ע"י גב' הנצח], ועם המל' שבו, נשלם לי"ס דמ"ה וב"ן דפר' נצח דרחל

הגדלה) ק (הגדלה) שורשית דהוד יהוה

הוד (מגדיל) (עבר בנצח) יהוה

לבוש דפ"ת דהוד דז"א אות

לבוש הוד דאימא ארף הא יוד הא

ג' כלי הוד דרחל אלהים

א אל אלה אלהי אלהים

במוכן

הגדלה) ק (הגדלה) נקודת הת"ת שורשית שירדה ליסוד יהוה

כללות ה' גבורות (מגדיל) יהוה יהוה

שורשית דיסוד יהוה

(י' ה' ו' ה' ה') יהוה יהוה

ג' כלי יסוד דרחל ש"ן דלת יוד

שדי

ש, שד, שדי

הגדלה) ס (הגדלה) שורשית דנצח (יהוה)

נצח (מגדיל) יהוה

לבוש מפ"ת דנצח דז"א צבא

לבוש נצח דאימא ארף הי יוד הי

ג' כלי נצח דרחל אל

א אל

בם

ע"י באתי לגני ח"א דף פ"ט ע"ב, אין לראות את השורשית (כמו בכל האטב"ח, אולי מלבד הת"ת שירדה ליסוד, וההוד).

להמשיך חלק הרביעי השלישי דשליש אור חוזר דחסד דת"ת דז"א העומד ע"ג הכתר דרחל לתוך הכתר שלה

[ע:]

יהוה רביע ג'

לג' כלי כתר דרחל

יוד הא ואו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הה

י יה יהו יהוה

למען שמו

לעשות ולתקן מלכות דיעקב היוצא מאחורי ע"ב דאבא ופנים דקס"א דאימא גי' שמו

יוד, יוד הי, יוד הי ויו, יוד הי ויו הי

אלף הי יוד הי

ג' כלי מלכות דיעקב

אלף דלת נון יוד

אדני

א אד אדני אדני

להמשיך כללות דכללות ה"ג למל' דרחל, הנקראת שם. ולהמשיך [ולהוציא מ] הארת ג' שמות דתנ"ה בלבושי נה"י דאימא ג"ס. ועוד ז"ס למל' דרחל, ולבנותה ולתקנה כלולה מי"ס

(ב) כללות דכללות ה"ג (מגדיל) [משלים י] (א) ותנ"ה - [ש] (במקום שורשית, ע"ה ח"ב דף נ"ב אע"א)

יהוה	יהוה	יהוה	אלף	אלף	יהוה	יהוה
	יהוה	יהוה	אלף	אלף		
		יהוה	אלף	אלף	יהוה	יהוה

(תם*)

ג' כלי מלכות דרחל

אלף דלת נון יוד

אדני

א אד אדני אדני

ויכוין להמשיך הב' גבורות מנו"ה דרחל, ליסודה. (ולהמשיך להם הארה מיסוד דאבא שביסוד דז"א)

יהוה יהוה

ג' כלי יסוד דרחל

שין דלת יוד

שדי

ש שדי שדי

⑩ (ב) ולהמשיך סיום הגה"י חדשים דייסו"ת לתוך כתר שלה. ולהמשיך הארת המוחין דאימא שבכתר דז"א [ע"א]

אָהִיָּה יְהוָה	אָהִיָּה יְהוָה	אָהִיָּה יְהוָה
אָהִיָּה יְהוָה	אָהִיָּה יְהוָה	אָהִיָּה יְהוָה

⑨ ולהמשיך עוד ט"ס [ו] עם הנקודה [השורשית] שבה, נשלם כתר שלה ל"ס, א"ט, מאחורי ב"ש דת"ת דז"א.

⑧ (א) להמשיך חלק [הרביעי] הרביעי דחסד דת"ת לכתר שלה.

רביע הרביעי

יְהוָה

ג' כלי כתר דרחל

יֹד הָא וְאֹ הָה

יֹד. יֹד הָא. יֹד הָא וְאֹ. יֹד הָא וְאֹ הָה

י יְהִי יְהוָה

ומשם לכתר דרחל

יְהוָה יְהוָה

ג' כלי דעת דרחל

יֹד הָה וּו הָה

יֹד. יֹד הָה. יֹד הָה וּו. יֹד הָה וּו הָה

יֹד. יֹד הָה. יֹד הָה וְאֹ. יֹד הָה וְאֹ הָה

ומשם לדעת דרחל

יְהוָה יְהוָה

ג' כלי ת"ת דרחל

אֵלֶּף לְמִדָּה הִי יוֹד מִם

צְבָאוֹת

הַשְּׁתַּפָּא

② להעלותם מחוברים יחד דרך קו אמצעי, ליסוד דז"א שבת"ת שלה

יְהוָה יְהוָה

ג' כלי יסוד דרחל

שֵׁן דִּלְתָּ יוֹד

שָׂדִי

שֵׁ שָׂדִי שָׂדִי

← ולהמשיך [הארה] מאחור ופנים דיסוד דאבא שביסוד דז"א, שהוא ריבוע ופשוט דשם ע"ב

(ג"י אהר"ן), ליסוד דרחל, שמכח הארה זו הוא מקבץ את הב' גבורות, להעלותם עד הכתר דנוק'

יֹד. יֹד הִי. יֹד הִי וְיָו. יֹד הִי וְיָו הִי קפ"ד

יֹד הִי וְיָו הִי ע"ב ג"י אהר"ן

להעלות הב' גבורות [דנו"ה] מיסודה,

א. א"ה המשכה זו של חלק הד' הוא אחר עליית הב' גבורות של נו"ה מן היסוד עד הת"ת שלה עד הדעת

עד הכתר שלה, כמבואר בשער ל"ד פ"ו. וא"כ כוונת דף זה הוא מלמטה למעלה, וזה פשוט.

ב. גה"י חדשים, עיין בשער כ"ג פ"ד ושער כ"ה פ"ה.

[עא:]

(א) ולוקחת הנוק' כ"ב אתוון מז"א (דינים), [שהם ציר ודלת שביסודה בגי' כ"ב], ובהם נעשו רמ"ח אבריה
אבגדהוזהטיכלמנסעפצקרשת
 וג"כ לוקחת ה"ג מנצפך, והם המוחין שבה
מנצפך

ומכללותם (כ"ב אתוון) וכללותם (ה"ג) שביסוד, הם
 נעשה כלי יסודה ו' המ"ן שבה ו**מנצפך** (ביסודה)

ועתה נעשה החותם הראשון שבה (ביסודה), הנקרא ירושלים

בְּאֵהָבָה

יכוין למסור עצמו עק"ה

סקילה	א	א	ולייחדם ע"י	א	יוד ה' וי' ה'	ע"ב
שריפה	ה	ד	ולייחדם ע"י	ה	יוד ה' ואו ה'	ס"ג
הרג	ו	נ	ולייחדם ע"י	ו	יוד הא ואו הא	מ"ה
חנק	ה	י	ולייחדם ע"י	ה	יוד הה וו הה	ב"ן

ולהעלות נשמתו [וחייתו] למ"ן להיכל אהבה דהק"ק (ד) דנוק' דבריאה.

ולברר מזהק"ק הנז' מאנ"ך דרפ"ח דאח' ופנים דפנים דפרצוף בינה (לחש)

(חכמה-חזרה) דזו"ן

(במנחה - דכלים אמצעים. בערבית - דכלים חיצונים)

ע"ב דע"ב - מלכות דחסד	מדרגה ז' יוד ה' וי' ה'	בירורי ב"ן דע"י, ואבא וז"א.
ע"ב דס"ג - מלכות דגבורה	מדרגה ה' וז' יוד ה' ואו ה' יוד ה' ואו ה'	בירורי ב"ן דנוק' דעתיק, ואימא, ונוק' דז"א.
ע"ב דמ"ה - מלכות דתנה"י	מדרגה ג' וז' יהוה יוד הא ואו הא	בירורי ב"ן דא"א, ויש"ס, ויעקב.
ע"ב דב"ן - מלכות דמלכות	מדרגה ב' שהיא ד' י' יהו יהוה	בירורי ב"ן, דנוק' דא"א, ותבונה, ורחל.

ולהעלותם עם נשמתו [וחייתו] לזו"ן דאצילות (אבד"ו)

א. עיין בע"ח ח"ב ש' ל"ה פ"ג, ובש' כ"ה דרוש ב' כלל ד' ובשער ההקדמות מודף ס"ח ואילך יש"ב.
 ד עי' ענ"ה דף כ"ו סע"ב, הגהת השד"ה אות מ"א. עי' גם דף ל"ב סע"א, השד"ה אות נ"ה.
 וכן, דף כ"ח סע"ב, השד"ה אות מ"ז.

ויכוין לזווג או"א דפנימיות דפנימיות, רוחא ברוחא (פנימי, כאן) דאו"א (א) (אחר) [אח"כ] הזיווג החיצון דגופא בגופא.

זווג פנימי רוחא ברוחא (נשיקין) (⊙)	בכתרים	ובחב"ד	ובז"ת
אֱלֹהֵי הַיְהוּדָה	אֱלֹהֵי הַיְהוּדָה	אֱלֹהֵי הַיְהוּדָה	אֱלֹהֵי הַיְהוּדָה

[לז:]

(ב) כונה זו היא בק"ש דערבית לבד

(גם יכוין לעורר מ"ד דאבא ע"י חיה שלו וע"י שם ע"ב. וגם לעורר מ"ן דאימא ע"י נשמה שלה ושם ס"ג, ומזדווגים בבחינת כלים החיצונים דפנימיות שלהם:

יְהוָה	אֱלֹהֵי הַיְהוּדָה	אֱלֹהֵי הַיְהוּדָה
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה

להמשיך ד' מו' דחכמה שב[גזרת] חב"ד דאבא: החו"ב ליסודה, והחו"ג למלכותה. וכן יכוין להמשיך ד' מו' דבינה שב[גזרת] חב"ד דאי': החו"ב ליסודה, והחו"ג למלכותה (דכללות. תוצאה דיחוד דנשיקין).

(כאן נעשה יחוד גופא בגופא וחילוף פרטי של או"א, ע' עמוד שז) ויכוין לזווג ישסו"ת הראשונים. דהיינו, שאימא מעלה מ"ן, שהם חכמה וחסדים שהם מ"ה דב"ן, והם חח"ן, ודת"י דחסדים דצל"ם דאימא, ונותנתם לאבא. ואבא משפיע מ"ד והם בינה וגבורות, שהם ב"ן דמ"ה, והם בג"ה, ודת"י דגבורות דמו' דצל"ם דאבא, ונותנם לאימא (עצם החילוף). (צל"ם-אורות. צלם-לבוש זך).

ועי"ז נכלל הצל"ם דאבא, ונעשה כולו מחכמות וחסדים [דאו"א], שהם מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן, ומתלבשים ד' מו' בנה"י (בצלמים): חכמה בנצח, בינה בהוד, חו"ג ביסוד, והם צל"ם דאחור, בערבית דבינה (ביוצר דחו"ב) (ובר"ח גם דכתר) דנה"י דיש"ס [ביסוד דכללות].

ועד"ז נכללו המו' דצל"ם דאימא, ונעשה כולו מבינות וגבורות [דאו"א], שהם ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן, ומתלבשים ד' מוחין הנז' בנה"י דילה (בצלמים): חכמה בנצח, בינה בהוד, חו"ג ביסוד, והם צל"ם דאח', בערבית דבינה (ביוצר דחו"ב) (ובר"ח גם דכתר) דנה"י דתבונה [ביסוד דכללות].

א. וכמ"ש בספר עלי נהר די"ב ע"ד (בנדמ"ח ל"ח ע"א) אות מ"ג, וז"ל: ומ"ש זווג פנימי רוחא ברוחא, אה"י"ה הוי"ה אחר זווג החיצון דגופא בגופא דאו"א, שורש דברים אלו בדרוש דנפ"א וכו'. והנה במלת שמע עשינו זווג חיצון, דגופא בגופא דאו"א, התמיד. ועכשיו באחד אנו מזווגים אותם רוחא ברוחא שהוא זווג הפנימי. וכעד"ז בזווג זו"ן, במלת מלכותו אנו עושים זווג רוחא ברוחא, ובנפ"א עושים זווג גופא בגופא. וזווג זו"ן דרוחא ברוחא דוקא ביום, וע"ש. ואני הצעיר הוכרחתי לבאר זה לפי שראיתי שכתב הרב ש"ש בספר פתח עינים די"ט ע"ד אות ט"ו. וז"ל: זווג פנימי רוחא ברוחא אחר זווג החיצון דגופא בגופא דאו"א, צ"ל אח"כ, וט"ס נפל בספרים וע"ש. ונ"ל הטעם שאמר ט"ס, יען כי רצה לפרש כי כאן במלת אחד אנו מזווגים ב' הזווגים הנז' דאו"א, והם זווג החיצון דגופא בגופא וגם זווג פנימי רוחא ברוחא [דאו"א]. ולכן מטעם זה מוכרח הוא לומר כי ט"ס, וצ"ל זווג פנימי רוחא ברוחא אח"כ. יען כי קודם צריך לזווג החיצון דאו"א עתה (אחד), מלבד הזווג החיצון דמלת שמע. ואח"כ מזווג הזווג הפנימי שהוא רוחא ברוחא דאו"א ג"כ. וזהו לא כמ"ש בספר עלי נהר, כי הזווג הא' שהוא זווג החיצון דגופא בגופא דאו"א, כבר זווגנו אותו לעיל במלת שמע, ונשאר לנו עתה לזווג הזווג הפנימי דרוחא ברוחא דאו"א. ולכן מטעם זה גרס אחר ולא אח"כ. וא"ש הה"ב יא"ה.

לסיכום: ענ"ה - אחר. ש"ש אח"כ. עי' ענ"ה דף ל"ט ע"ב אות ס"ט. פא"ה דף רצ"ג ע"ב.

ועי' שו"ת דעה והשכל ח"ד סימן י"ח דף ס"ד ע"א, וכן ח"ו סימן ט' דף פ"ד ע"ב.

ב. בפועל, כאן רוחא ברוחא, וכתרת לגופא בגופא, בהמשך (זיווג ישסו"ת א').

ב. עיני הגהות בסוף הספר, עמוד רצ ([ל"ז ע"ב א]).

(העברת הטיפה, ואח"כ לידה א') ואז יכוין להוציא ב' צלמי המו' דאו"א שבנה"י [הג"ר (⊠)]
 דישסו"ת הא', וכל צל"ם כלול מי"ס שבו, דכל פר' ופר' מהפרצופים הנ"ל. [לת.]

ויוורדים ומתלבשים כל ב' צלמי המוחין דאו"א מהפרצופים הנ"ל, באחוריים דכחב"ד
 דישסו"ת השניים (טיפה גופנית, ע"י אוצ"ח דף ל"ד ע"ד אות א', עח"ל ח"א-26) דהפר' הנ"ל.
 ומוציאין הארת המוחין שלהם ו[הם] מקיפים מחוץ לכחב"ד דישסו"ת השניים (טיפה
 גופנית), דפרצוף הנ"ל, והם מ' דצל"ם. ויכוין להשאיר שם שורשי המוחין (רשימו, לכתר
 דז"א, בקונה הכל), שהם הכחב"ד דב' הצלמים דאו"א דפרצופים הנ"ל.

ולחמשיך שארית המוחין שהם הו"ק דב' הצלמים דאו"א, דהפרצופים הנ"ל, ומתלבשים
 באחוריים דחג"ת דישסו"ת השניים (טיפה גופנית) דפרצופים הנ"ל. ומוציאין הארת המוחין
 שלהם ומקיפים מחוץ לחג"ת דפרצופים הנ"ל, והם ל' דצל"ם. ולהשאיר שם (רשימו) החג"ת
 דב' הצלמים הנ"ל. (כאן מתבצע [השלמת] הצינון, ג"ר דאימא וי"ס דאבא. שע"ר ח"ב ש' ע"ב-ג).

ושארית המוחין שהם הנה"י (צ') דב' הצלמים, להמשיכם ולהלבישם בט"ס חח"ן בג"ה דת"י
 דאחוריים דט' פרקין דנה"י דכל פרצוף ופרצוף דישסו"ת הב' (טיפה גופנית), דהפרצופים
 הנ"ל הנק' צ" דצל"ם (לידה ב', אחרי הניתוק), והם יסו"ת השלישיים:

[לט:]

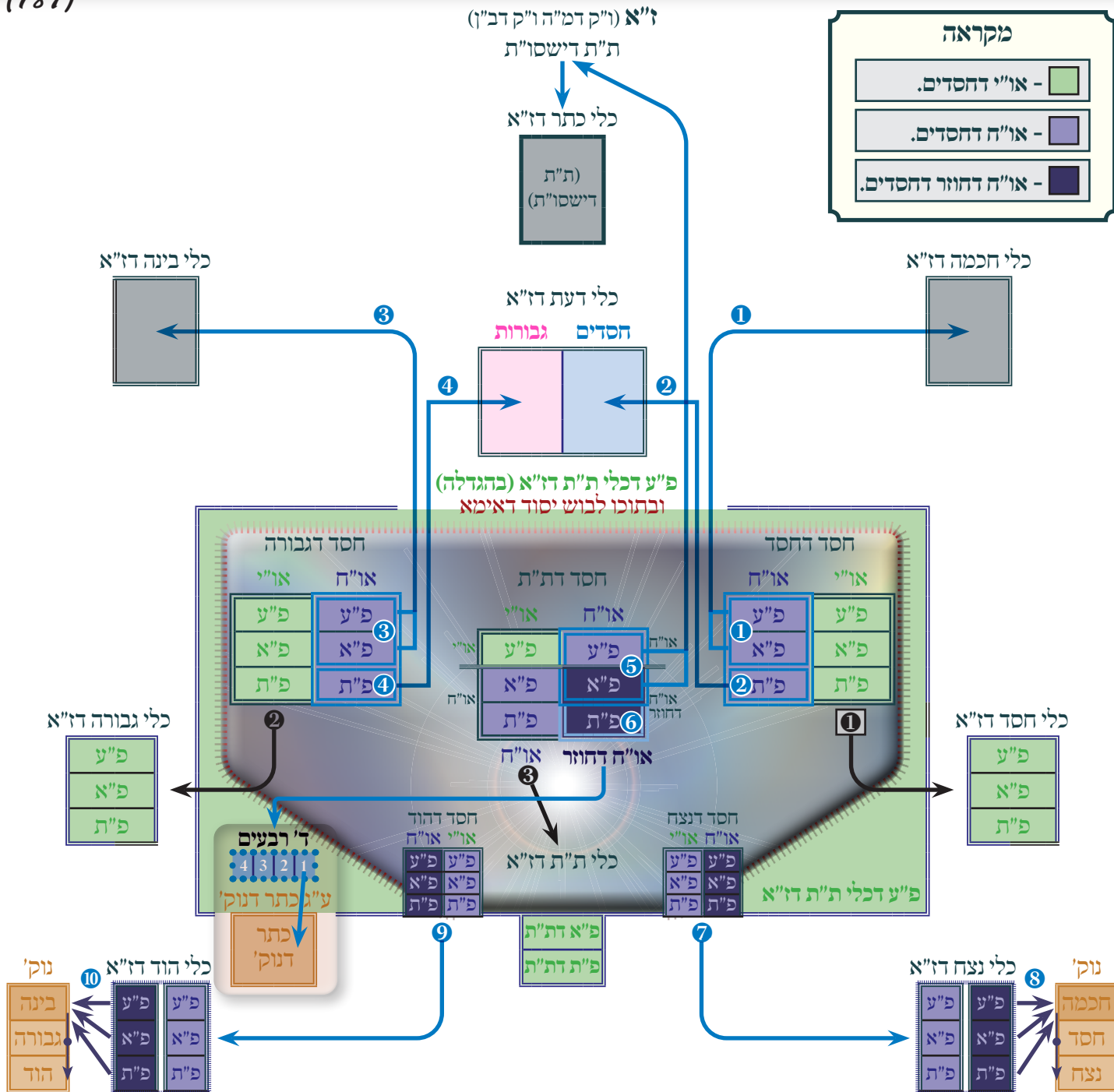
יכוין להחזיר המוחין ד-צ' דאבא שעלו למ"ן עם הנרנח"י והמקיפין:

אהיה	אהיה	אהיה	אהיה
יהיה	יהיה	יהיה	יהיה

אלף למד הי יוד מם א אל אלה אלהי אלהים

אלף, אלף למד, אלף למד, אלף למד הי, אלף למד הי יוד,
 אלף למד הי יוד מם

לחח"ן בג"ה דת"י דפרצוף ו"ק דמ"ה דמ"ה דמ"ה ודב"ן דבינה דז"א: (⊠).

* חסדי התנ"ה שהחזרו ליסוד דאימא גרמו לריבוי אורות, כנ"ל. ואז נכפלים (נעשה או"ח) החו"ג ושליש עליון דת"ת (שהיו סתומים בתוך יסוד דאימא).
 * וגם נכפלים שוב (נעשה או"ח דחוזר) חסדי האו"ח דב"ש ת"ת ונ"ה שעלו (האו"י שלהם המקורי נשאר ביסוד דז"א).
 * ונבקע יסוד דאימא, ובוה משתחררים החו"ג ושליש עליון דת"ת.
 * האו"ח דב"ש ת"ת מתחבר עם או"י דש"ע דת"ת, להיות ג' שלישי או"י (פעולה זו לא כתובה בסידור הרש"ש).
 * האו"ח דחוזר דב"ש ת"ת מתחבר עם או"ח דש"ע דת"ת, להיות ג' שלישי או"ח, והולכים האו"י דחג"ת למקומם (פעולה זו לא כתובה בסידור הרש"ש).

מקורות

סידור ח"ב דף ס"ז ע"ב. ע"ח ח"א דף מ"א ע"א שמ"ש אות א'.
 ע"ח ח"ב דף ו' ע"ב אות ב', דף ט' סע"ב-ג', דף נ"ב סע"א.
 אוצ"ח דף מ"ה ע"א, אש"ל אות ו'. דף י"ב אש"ל אות ג'.
 ע"ח ח"ב דף מ"ח ע"ב. (יש לסיים את ז"א, כולל הכתר שלו, לפני תחילת בנין הנוק'). דף י"ב ע"ג (ענין הגדלת המוחין/כלים).
 מבז"ש דף נ"ב ע"ב-ג'. ע"ח ח"ב דף מ"ט ע"ב (ענין הכתר).
 תו"ח דף קכ"ט ע"ב (ענין שלישי ת"ת לעשיית כתר דנוק').
 באתי לגני ח"א דף פ"ז סע"ב, פ"ט ע"א. ח"ב דף קפ"ד ד"ה ועוד.
 פת"ע דף ל"ה ע"ד אות ח'.
 אוצ"ח דף ל"ו ע"ב, אש"ל אות ב'. דף ל"ז ע"ב.
 אמת מאר"ץ דף צ"ח סע"א (ענין שורשי המוחין שבכתר).
 פתח עיניים החדש ח"ה עמ' 41.
 ע"ח ח"א דף ק"ז ע"א (ענין נה"י חדישים).

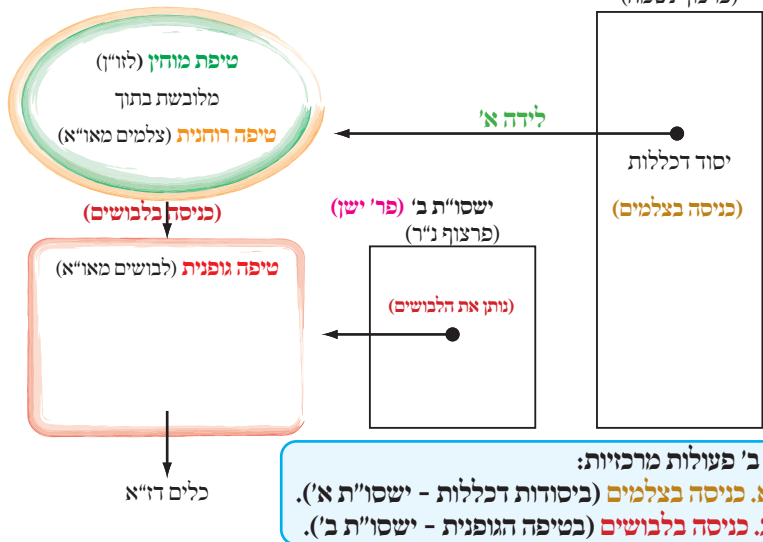
- סדר בקיעת הלבושים והגדלת הכלים**
- 1 או"י דחסד הולך לכלי החסד.
 - 2 או"י דגבורה הולך לכלי הגבורה.
 - 3 או"י דת"ת הולך לכלי הת"ת.
 - 1 ב"ש דאו"ח דחסד עולים לכלי החכמה.
 - 2 ש"ת דאו"ח דחסד עולה לכלי החסדים דדעת.
 - 3 ב"ש דאו"ח דגבורה עולים לכלי הבינה.
 - 4 ש"ת דאו"ח דגבורה עולה לכלי הגבורות דדעת.
 - 5 ב"ש דאו"ח דת"ת עולים לת"ת דישסו"ת, להביא אותו שישמש בתוך כתר לז"א.
 - 6 ש"ת דאו"ח דת"ת הולך לבנות כתר דנוק' (ע"ג רישא דנוק', מתחלק לד' רבעים).
 - 7 חסד דנצח (או"ח וחוזר דחוזר) הולך לכלי הנצח.
 - 8 כפל האו"ח (דחוזר) דנצח הולך לחכמה דנוק', ומאיר בה"ן דנוק'.
 - 9 חסד דהוד (או"ח וחוזר דחוזר) הולך לכלי ההוד.
 - 10 כפל האו"ח (דחוזר) דהוד הולך לבינה דנוק', ומאיר בג"ה דנוק'.

סדר הולדה וכניסת המוחין בז"א - הרכבת כ"ל צמ"א

ע"י אוצ"ח דף ל"ד ע"ד - אש"ל אות א'. אוצ"ח דף ל"ד ע"ב אש"ל אות ג'.

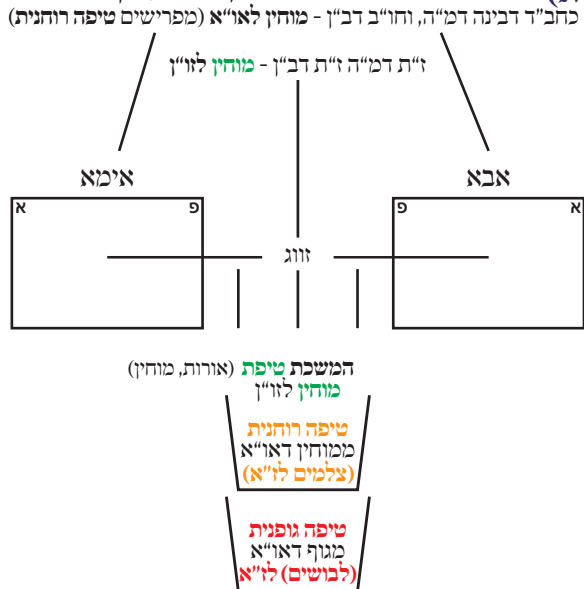
(ב)

פרצוף הכללות דאו"א וישסו"ת (פר' חדש)
(פרצוף נשמה)

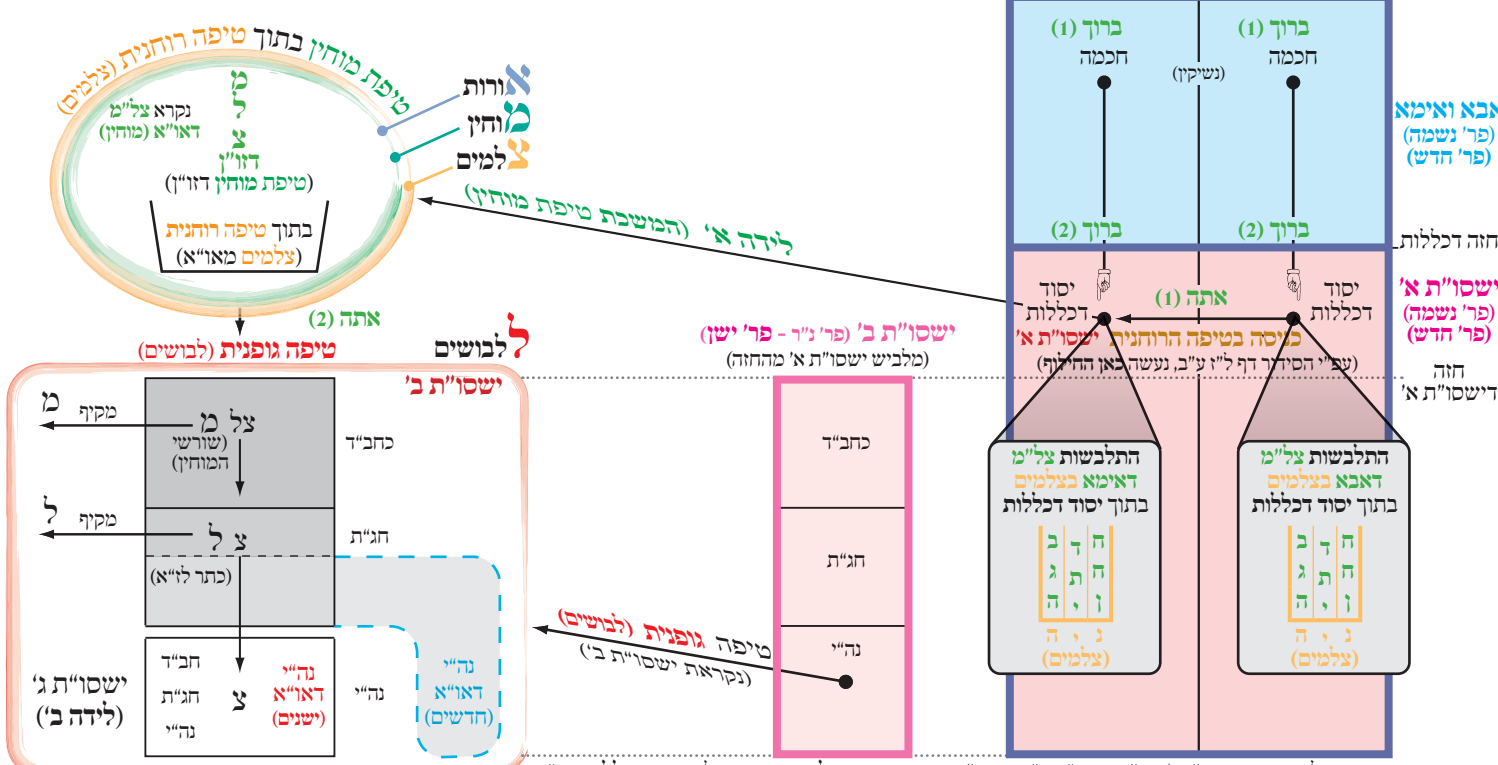
ע"י ע"ח ח"א דף צ"ח ע"ב, ק"ז ע"א-ב', פ"ג ע"ג הריפ"ש אות א'. אוצ"ח דף ל"ד ע"ב אש"ל אות ג'.

(א)

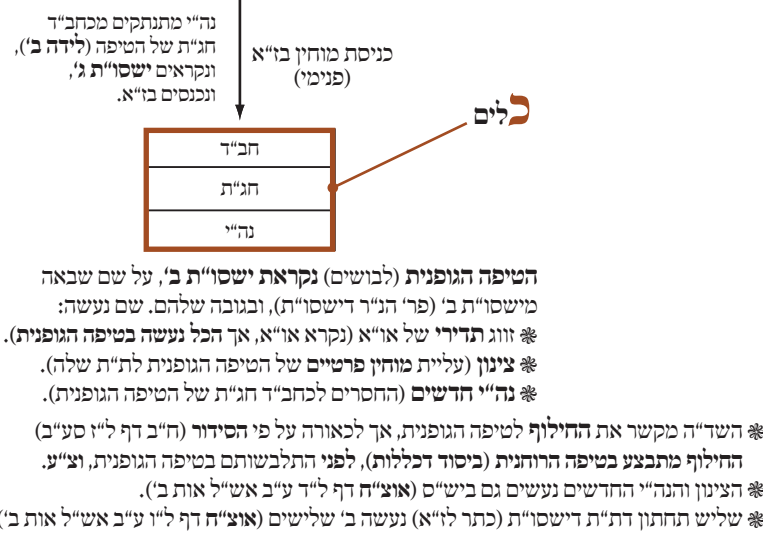

ע"י אוצ"ח דף ל"ד ע"ד - אש"ל אות א'. נה"ש דף ט' רע"א ורע"ב, כרם שלמה ח"ו דף כ"ב ע"א, קס"ז ע"א. באתי לגני ח"א דף ס"א אע"ב. ע"ח ח"ב דף ט"ו ע"ד, השמ"ש אות א', הריפ"ש אות א'. סידור חול דף ל"ז ע"א - ל"ח ע"א. ע"ח ח"ב דף ח' ע"א פ"ג, דף י' ע"א פ"ד. שעה"כ דף מ' אע"ב. תו"ח ל' ע"ב. פת"ע ג' ע"א.

אבא ויש"ס (פרצוף הכללות)
אימא ותבונה (פרצוף הכללות)

* כך נראה בסידור, אך לפי הגהת השד"ח (אוצ"ח דף כ"ד ע"ג אות ג') נראה שבקטנות לא שייך דין של פרצוף דכללות, וצ"ע.

אוצ"ח דף ל"ח ע"א, ד"ה ורע, אש"ל אות ד'.

שע"י אור המזל במו' דאבא יש להם כח גדול לרדת במרוצה (לחג"ת) בנסיעה א' ע"ש. ואח"כ כתב גם תכוון וכו' צריך אור עליון דאריך ולזיווג שלו לתקן ולהאציל מחדש את הנה"י דו"א ע"ש. ומבואר שהם ב' כונות. וכונה הא' לא נזכרה בסי'. ואפ"ל במה שיש לדקדק עוד, שהנה בשה"כ כתב בתחי' כונת כניסת ג"ר דאבא, ודחיית החג"ת לחג"ת והנה"י לנה"י, ואח"כ זיווג המזלא וקבלת המו' דאבא הארה ממנו שלא יתעכבו החג"ת בגרון, ושלהכניס הג"ר דמו', ואח"כ עשיית הנה"י החדשים, וגם הוא ע"י המזלא. ואילו הרש"ש זיע"א סידר בתחי' זיווג המזלא לעשות הנה"י, ואח"כ כניסת הג"ר דאבא, ודחיית החג"ת והנה"י. ולקו"ד שבכונה סידר ככה. שהוא סובר שעיקר זיווג נו"ן הוא לעשות הנה"י, ולא למנוע התעכבות המו' בגרון. כי איזה נזק יצא מזה אם יתעכבו כמו מו' דאי'. אלא שעיקר הזיווג הוא לעשות גה"י, ולהכניס המו', ומזה נמשך הארה למו' שירדו למקומם במרוצה. ובשה"כ לא נחית לסידרא. ולכן אחר שסידר הזיווג ועשיית הנה"י כתב להמשיך המו' ולדחות החג"ת לחג"ת, שבזה נכללה ממילא הכונה ההיא שהמו' לא מתעכבין בגרון. ומה שלא הועיל זיווג או"א באו"א שלא יתעכבו מו' דאי' בגרון, אפ"ל לפי הפשט, שזיווג או"א לא מספיק לזה, וזיווג המזלות יספיק. ומה שלא היה שם זיווג מזלא כדי שלא יתעכבו, אפ"ל כמו שא"ל שאין היוק אם יתעכבו. עוד אפ"ל שיותר טוב שיתעכבו, שבזה ימתקו את מו' דאלקים דקט'. ועי' גה"ש דכ"ח סוע"ג מ"ש ולהמשיך מהם הארה וכו' ואז מתחברים הוי' ואלקים וכו'. וא"ש את"ם.

וכפי ההנחה הזו יצא, שבאו"א נזדווגו רק או"א ולא המזלא, וכאן המזלא ולא או"א. כי לא נז' זיווג או"א בתיבה זו בשה"כ ולא בסי'. ואולי לא חששו להזכירו, דכללא הוא שא"א לז"א לקבל מא"א אלא באמצעות או"א שהם יזדווגו ויעבירו השפע לזו"ן (עי' שא"א פ"ז). ומל' שה"כ דרו' ב' ופע"ח פי"ד דעמידה משמע קצת, שגם או"א מזדווגים. אמנם בע"ח שכ"ט פ"ח כתב בהדיא שלא ע"י או"א ע"ש. וי"ל. אח"ז ראיתי מ"ש הש"ש ז"ל בדרו' דז' אות ל'

בקבוץ. ועוד שבמוח הבינה צייר שמות המו' עם הוי' בקבוץ, וזה כמו שצייר בחכמה עם הוי' בחירק, (וצ"ל שהיה צריך לצייר הוי' ואהי' בכ"א כרגיל) ועוד הוי' שני' בקבוץ שהיא החס' דהוד, כמו הוי' בחירק שבחכמה שהיא החס' דנצח. ונשאר מיותר הוי' ג' בקבוץ. ובהק' בעמוד שלפני' כתב להמשיך הארה מהוד דאי' שהיא הוי' בקבוץ. וזה לא מובן, שההארה מהוד דאי' הכונה מלבוש ההוד דאי', והוא אהי' דאלפין, וכמו שמצייר בב' הבחי' כף וקץ. וכנראה שיש כאן ט"ס.

(סה, א) **טובים**. חי' דפני'. נו"ה דאו"פ לז"א ואו"מ לחו"ב דיעקו"ר. בשה"כ דרו' ד' דעמידה לא כתוב שם בתיבה זו או"מ. אבל כבר כ' שם בתיבת האל, שמו' הפני' דז"א נעשו לו בפ' שמע, ומו' פני' דנוק' בבשכמל"ו, וכל מה שנתבאר עתה בברכת אבות בבחי' המו' בין דז"א או דנוק' הכל הוא בבחי' אוה"מ. וכל השאר בין בז"א בין בנוק' אינו רק בבחי' או"פ ע"ש עוד. ומבואר מפ' הנז' ומהסי', שכחב"ד דז"א באו"מ הם באו"א אלקי אברהם וכו'. ובהגדול וכו' הם חג"ת דז"א דאו"פ. ובחס' טובים הם נ"ה דז"א דאו"פ. ובקונה הכל היסוד. ודנוק' הוא, באל עליון כתר באו"מ. ובחס' טובים חו"ב דאו"מ. (והדעת עי' בשה"כ שם). וזוכר וכו' חג"ת באו"פ. ומביא וכו' גה"י באו"פ. וכ"ז הוא פשוט. והגם שלא ביאר רו"ל איך נעשו מו' פני' דנוק' בבשכמל"ו הגם שלא הגיעו המו' למקומה שהרי לא נתפשטו אלא בחב"ד דז"א, מ"מ או' במפו' שנעשו אז, ואנחנו לא נדע איך. ועי' פת"ע בתי' טובים אות ה', (וגם הוא הביא הא דפ"ד הנז' שמו' פני' דזו"ן נעשו בק"ש). ודבריו ז"ל אינם מובנים לקו"ד.

קונה הכל

(סו, א) **פני'** דפני'. זיווג נו"ן עבור נה"י דז"א. ובשה"כ דרו' ב' בתיבה זו כתב גם תכוון כי המו' דאי' וכו' וכו' ע"ש.

כבר לנה"י, וכמש"ל שפרקין תתאין דאי כבר
 נתפשטו בנה"י, אלא שצריך לנו"ה להאירם,
 וליסוד להאיר ולגלות. וזהו שכ' בשה"כ להאציל
 ולתקן מחדש את הנה"י, כ' בש"ש אות ד' היינו
 שנגדלים ע"ש. ומל' הסי' מובן שההגדלה היינו
 להאיר בהם. והיינו טעמא שהם דוקא צריכים
 להארת א"א, כמ"ש בשה"כ הנו' איך נה"י דז"א
 הם באים תמיד ע"י תוס' ולכן החיצו' נאחזים
 בהם ולפי שתמיד באים מחדש לכן צריך לאור
 עליון דא"א עכ"ל.

והנה הסדר הזה דזיווג נו"ן ולהמשיך האור
 לחכמה דז"א עד הנה"י, כ"ז נו' בע"ח
 שכ"ט פ"ח וכמ"ש המפ' ז"ל. אמנם שינוי א'
 יש בין כאן לשם, ששם בפ"ד כרו"ל שבב' קוי
 יו"ש דז"א כל ב"פ נעשו ספי' א', ובקו אמצעי
 הת"י נעשו ד"ת וחסר יסוד, וביאר בפ"ח
 שנעשה ע"י א"א. וכאן גם קו אמצעי נעשה
 כל ב"פ מידה א' כמובן מרו"ל באלקי אברהם
 וכו' ובהגדול וכו' ועד קונה הכל כבר נתפשטו
 נה"י דאי' בכל ז"א חב"ד חג"ת נה"י וכל
 הנה"י שוים הם שמקבלים הארת א"א כמש"ל,
 שהנה"י באים בתוס' וצריכים לאור דא"א.
 ולכן שם בפ"ח זכר יסוד דוקא (עי' ש"ש
 בפ"ג דעמי' אות ז'), וכאן נה"י. ועם שלא
 דומה כאן לשם, אבל הסדר של הזיווג והעברת
 ההארה שוים הם. מדכ' רו"ל שם ומכח זה
 ניתוסף בז"א ונתהוה בחי' יסוד בולט וכו'
 וכמבואר אצלנו בענין קונה הכל עכ"ל. ולכן
 כ' בסי' לנו"ה להאיר, וליסוד להאיר וגם לגלות
 כלו' להיות בולט. אמנם צריך להבין סיבת
 השינוי הנו', ומתי יהיה ככה שקו אמצעי לא
 יתחלק לפרקים כמו קוי יו"ש והיעב"א.

(סו, ב) להמשיך פ"ע דאבא וכו'. לא ידעתי
 לע"ע מדוע סידר דחיית
 המו' דקט' באמצע בין דחית מו' דגד' דחג"ת
 לבין דחיית הנה"י ולא לאחריהם.

(סז, א) יכוון להמשיך כללות וכו'. גר' פשוט
 שזה המשך כונת התפשטות
 החס', החג"ת בהגדול וכו' והנו"ה בחסדים טובים,
 וכאן כללותם ביסוד. ומ"ש ולהוציא הב"ש הוא
 התחלת ענין ופשוט.

וע"ע בש"ש דרו' ז' דק"ש אות ט'. והנה בשה"כ
 הנו' סיים רו"ל, שכמו להכניס ג"ת דאבא
 הוצרך זיווג באו"א, גם עתה יש זיווג אחר
 לעניין ג"ר עכ"ל, והיינו ע"י המזלא כמ"ש
 בהדיא בעו"ת דמ"ב ע"א (בד"י ד"ן). ונמצא
 א"כ שזיווג המזלא הנו' כאן, יש בו ג' תועלות,
 לנה"י דז"א ולכניסת ג"ר דאבא ולדחיית החג"ת
 לחג"ת בפעם א' בלי עיכוב.

והנה בעו"ת הנו' בסוה"ד כרו"ל, ודע כי
 להכניס מו' דג"ר אע"פ שיש זיווג דאו"א,
 א"צ להעלות מ"ן עכ"ל, ופשט לשונו מורה
 שחזור עמ"ש לפני זה שהוא להכניס ג"ר
 דאבא, וכ' שנעשה ע"י הארת המזלא, וכאן או'
 ע"י זיווג או"א. ומשמע שגם או"א מזדווגים.
 וכן משמע מהרב ברכת אליהו שהביא את העו"ת
 הנו' על שה"כ בקונה הכל. ולפ"ז מ"ש בע"ח
 הנו' ולא ע"י או"א אפ"ל בדוחק שהכונה לא
 על ידיהם לחוד (ועי' אש"ל דל"ז באמצע ע"א).
 (ועי' ע"ח של"ד פ"ב כלל ה').

אמנם יש לדקדק, שבסי' כאן בפני' דפני' כתב
 להאיר בנהו"י להאירו ולהגדילו. וגם
 בשה"כ דרו' ב' נו' נה"י וגם יסוד לבדו. ובפ"ג
 שם כ' נו"ה באל עליון גומל, והיסוד בקונה הכל.
 וכמעט נלקו"ד שבדרו' ב' דנקט תחי' נה"י, לאו
 דוקא אלא נו"ה כמ"ש בדרו' ג'. ובע"ת פ"ח
 דשכ"ט שנו' יסוד ולא גם נו"ה, כ' הש"ש ז"ל
 בשה"כ דרו' ג' אות ז' דהיסוד כלול בו גם נו"ה
 ע"ש. וא"כ יוצא שבזיווג דמזלא נתקן כל הנה"י.
 והנו"ה נרמזו באל עליון שהוא א"א גומל ח"ט
 שהם הנו"ה, והיסוד נרמז בקונה הכל, והכונה
 היא, שא"א מוציא הנו"ה וגם היסוד ע"י קונה
 שהוא המזלא. והרש"ש זיע"א סידר הכל ביחד
 בקונה, ששם רומז לזיווג המזלא. ועי' ברכת
 אליהו דקכ"ד ע"א ד"ה ולכן וכו' ע"ש. ומ"ש
 להאירו ולגלותו, לפ"ד הש"ש ז"ל דרו' ב'
 אות ד' שהנה"י שבאים בסוד תוס' לא תוס'
 ממש אלא הגדלה ע"ש, א"כ צריך היה לו'
 להאירם ולהגדילם. ואפ' שתפש ל' רו"ל בשכ"ט
 פ"ח שמדבר על היסוד וכנו'. ועי' בדיבור שאח"ז.

(סו, א) קונה הכל. זיווג ב' מזלין וכו' להאיר
 וכו'. מל' זה מבואר שישנם

באמצע פ"ו כ' חסד דת"ת נכפל לו' שלי' ג'
 לעצמו וג' לכתרי זו"ן וכן חסדי נו"ה כ"א לו'
 שלי' ג' לעצמו וכו'. וכן בשה"ק דנ"ח ע"ב וכן
 שם בדל"ו ע"ב כ' שלי' הא' דת"ת הספיק לעצמו
 בת"ת וכו' ע"ש. מכ"ז אפ' להבין, לפי פשט הל',
 שיש חס' בתוך התנ"ה מאירים להם. והיה
 אפ"ל שאור הישר חוזר לעלות אליהם, או שמאיר
 להם ממקומו ביסוד. אבל לא ראיתי ד"ו בדברי
 הרז"ל והיעב"א (אחז"ר נדפס הס' מזכיר שלום
 וראיתי שכי' בפ"ג ופ"ו דשכ"ה במפ"ו שהם ב'
 דברים או"ח בפ"ע, והכפל בפ"ע עש"ע. ולע"ע
 שאין הזמן מוכשר לעיין כפי הצורך הנני רושם
 בע"ה למזכרת שאפ"ל, שכשעלה האו"ח מיסוד
 דו"א, וכל חסד הוא כפול, חלק הבשת"ת והנו"ה
 הלכו כ"א למקומו, והכפל הוא שעלה להגדיל
 החס' הסתומים. ואח"כ נתחלק הכפל הזה, של
 הבשת"ת לכתרי זו"ן, ושל הנו"ה ירדו לנו"ה
 דו"א ומשם לחו"ב דנוק'. ולפ"ז א"צ למ"ש
 לק' בד"ה לחזור ולהוריד וכו' ועוד הוא כמ"ש
 וכו'. ובע"ה בל"ג אולי בהגהות ע"ח גרשום
 עוד בזה בס"ד).

(סז, ב) עליית כפל החס' דחו"ג לתב"ד.
 מסודר הויות מנוק' פתח צירי
 ומוצא. ולכאו' צ"ל, דלמה לא סידר במקום זה
 שמות הכלים דחב"ד. ורז"ל כ' בפ"ג דשכ"ה כי
 המים המגדלים את האילן הם החס' וכו' דוגמת
 המים וכו' ועולין ממטה למעלה להגדילו ע"ש.
 ומה שייך הגדלה בהויות דמו'. והיה נראה לו'
 כפמ"ש רז"ל עוד בפרק הנז' וז"ל כי שם בראשו
 כל האורות סתומים תוך נה"י דתבונה וכו' לכן
 צריך בחי' חס' מגולים וכו' כדי להאיר את
 האורות כולם הסתומים וכו'. ואח"כ בסוף העמוד
 כ' עוד רז"ל וז"ל או"פ שלהם עולה ונכנס
 בפני' המו' והדעת וכו' והאו"מ עולה ומקיפם
 מבחוץ וכו' ובזה מתרבה אור המו' מאד מאד
 מבית ומיחוץ וגם ז"א עצמו מקבל הארה מהם
 בלי מחיצת נה"י דתבונה עכ"ל. והרש"ש זיע"א
 תפש את העיקר שעולין למו', וממילא גם ז"א
 עצמו דהיינו הכלים מתגדלים. כ"ג לכאו' לו'.
 אמנם עדיין ק' שהיה צריך לסדר שמות מו' ולא
 הויות מנוק' הבאים מא"ס, וי"ל בדוחק. והיעב"א.

(סז, א) ולהוציא וכו' ונכפלת הארתם
 ולהמשיכם ליסוד דו"א.
 משמע שתיכף בצאתם מיסוד דאי' נכפלו, ואח"כ
 נמשכו ליסוד דו"א. ובע"ח לא מפורש זה
 להדיא. אמנם רז"ל כתב שם בשכ"ה פ"ו אינו
 דומה האור המכוסה לאור המגולה לכן החס'
 המגולים אורם כפול וכו' גם אורם הוא כפלים
 אלא שלהיותן סתומים אינו ניכר וכו' ע"כ.
 ומה נשמע שתיכף שיתגלו יתגלה כפילתם.

(סז, א) חסד דנצח עולה דרך הת"ת וממתיק
 וכו' וכן ההוד דרך הת"ת
 וממתיק. לפמ"ש רז"ל בע"ח שכ"ה דרו' חו"ג
 שאחר שעולין דרך הת"ת הם מתפרדין לקוין
 ופוגעין בב' גבו' ושליש וממתיקים אותם ע"ש,
 צ"ל שכונת הרש"ש זיע"א כאן חסד עולה דרך
 הת"ת ואח"כ הולך לימין וממתיק וכו' וכן
 ההוד לשמאל כ"ג לכאו' פשוט.

(סז, ב) להעלות אור החזור וכו'. ואחרי
 הל"מ כ' לחזור ולהוריד
 הכפל שהוא או"ח וכו'. וכן בכונת הטבילה דלי"ש
 בכל כונה וכונה כותב להעלות הכפל שהוא
 אוה"ח. ומשמע שאין אוה"ח עצמו נכפל, אלא
 שהוא הוא בעצמו הכפל. וכ"ן ממ"ש להחזיר
 הכפל שהוא אוה"ח דחס' דנו"ה שעלו ליסודות
 וכו', ולא א' לחזור ולהוריד גם השת"ת, משמע
 שאחר שנתחלקו הבשת"ת בין כתרי זו"ן, לא
 נשאר מהם מה להוריד. ואם האו"ח עצמו נכפל,
 היה צריך לירד גם מה ששייך לת"ת. וידוע
 משרז"ל באמצע פ"ג דשכ"ה ובהגהת השמ"ש
 זיע"א דרו' א' דחו"ג, שאור הישר דב"ח דנו"ה
 ודבש"ת נשאר ביסוד. וכפי הגו' שאוה"ח לא
 נכפל אלא הוא הכפל בעצמו, א"כ ישארו נו"ה
 ובשת"ת דו"א בלי חס', שלא מצינו לאו"י
 שלהם שעלה מהיסוד אליהם, ואוה"ח הלך
 לכתרי זו"ן ולחו"ב דנוק', והם ישארו א"כ בלי
 התפשטות חס'. וצ"ל שמספיק להם הארת החס'
 שנתפשטו בהגדול וכו' וחס' טובים ודוחק. ואמנם
 בסופ"ג דשכ"ה כרוז"ל בשת"ת התחתונים נכפלו
 ונעשו ד' שלי', והב' הספיקו במקומם וכו' אחרים
 עלו לכתרי זו"ן. וכן שלי' התחתון נכפל ושליש
 א' נשאר במקומו ושלי' עלה לכתר ז"א. ושם

(סז, ב) אר"ח וכו' עולה לבשת"ת דיסו"ת. נראה לכאו' שהוא לפי פשט מ"ש בע"ח בסוף שכ"א, שכאשר נכנסין בו"א גם מו' דאבא יהיה כתרו אורך בש"ת וע"ש, וכאן כבר נגמרו כל מו' דאבא ליכנס במקומן. אמנם עי' באש"ל דל"ו סוע"א שהסדר הוא, שנכנס צ' דצלם דאי' ואחריו דאבא, ואחר עליית החס' בא כתר דמצד אי', ואז הוא ש"ת דאי', ואחריו כתר מצד אבא גם ש"ת דת"ת שלו, ואז נגדל שת"ת דאי' ונעשה שיעור ב"ש. ומ"ש בסי' המשכת ב' כתרים דאו"א היינו שנכנסים זא"ז, תחי' דאי' ואח"כ דאבא ע"ש טעמו בזה. ולפ"ד ז"ל נראה כונת הרש"ש זיע"א כאן במ"ש עולה לבשת"ת דיסו"ת, היינו לשליש של יש"ס ושליש של תבונה, אבל לא לוקח אף פעם יותר משליש ת"ת דכ"א.

ואחריו המ'. וצ"ל שבע"ח שכ"ג פ"ג כרוז"ל למה צריך זמן לירידת הכתר כיון שנה"י דאי' נכנסו בו"א מאיליו עומד הת"ת ע"ג המו', ות"י שהוא עבור ירידת הנה"י החדשים ואחריו ירידתם אז הת"ת נעשה כתר לו"א ע"ש. והא תינח בכתר, אבל למקי' הל"מ מה שייך לכוון להמשיך, הלא מאליהם נמצאו מקי' על כתר דו"א שהוא מהת"ת, והם תיכף למעלה ממנו (ועי' פת"ע כאן אות ט). ואולי יובן זה עם מ"ש השמ"ש זיע"א בע"ח שכ"ה פ"ג ד"ה פנימיותה וכו' ע"ש. ועי' פת"ע הגו' סוף אות הגו' ובסידורנו לא כתוב זה. אח"כ ראיתי מ"ש הרב ענ"ה ז"ל דט"ז ע"ג ע"ש. ולפי פשט הדברים היה נראה לכאו', שהכונה להמשיך הכתר ולהמשיך הל"מ בהמשכה א'. דהיינו שיכוון להוריד הנה"י החדשים אחורי ז"א ובוה ימשיך הת"ת לכתר והל"מ למקי'. אבל נראה שאין הדבר כך. שכמו שמצינו להמשכת הכתר שנה א' שבגלל זה ארוז"ל בשכ"ג הגו' שהוא להתפשטות הנה"י החד', כמו כן מצינו להל"מ צריך להם זמן רב לכניסתם, כמ"ש רוז"ל בסו' שכ"ה ובמ"א. ומוכרח לו' כמ"ש הענ"ה והפת"ע הגו'.

(סז, ב) להמשיך הת"ת דיסו"ת וכו' לכתר וכו' דו"א. ומצוייר ג' כלי הכתר. משמע מזה שת"ת דיסו"ת נתרופן כדי להלביש מו' דז"א בתוכו ולהתלבש תוך ז"א כמו הנה"י שלהם. (הגם שלא נו' בכלל בכאן התרוקנות כמו שנו' בק"ש עי' ש"ש על ש"כ פ"ג אות ג'). וכן לק' בתיבת באהבה כתב שמתרוקן גם הת"ת. ועי' אש"ל ז"ל דל"ה ע"א אות ב' שכתב שבבחי' הפני' יש לו לז"א כתר מבחי' עצמו. ות"ת דאי' מתרוקן כמו הנה"י ונכנס בתוכו, אבל בבחי' חיצו' כתרו הוא ת"ת דאי' שנעשה כתר על ראשו ע"ש עוד בדב"ק. ולפ"ד ז"ל נראה שלכן במו' דחי' דפני' ופני' דחי' שנמשכו בק"ש לא נזכר כלים דכתר, ששניהם צ"ל לפדב"ק נק' חיצו'. וכאן ובעמידה שהם פני' דפני' נו', היות והם פני', הגם שהמו' שעד באהבה הם דאחו' לא נק' חיצו'. ואמנם ק"ק שבק"ש וכן עד קונה הכל נו' גם כלים דדעת בפני' דפני' עי' ש"ש על שכ"ג דע"ח רע"ב מ"ש ע"ש.

(סט, א) לחזור ולהוריד הכפל וכו' דנ"ה וכו' לנ"ה דז"א. נלקו"ד שתועלת הירידה הזו ואח"כ ללכת לנוק', הוא כדי שילכו לנוק' עם לבוש גו"ה דז"א (שכל הארותיה לוקחת ע"י הנה"י שלו) (וק"ק מחס' דת"ת) ועוד הוא כמ"ש השמש זיע"א בש"ט פ"ב שמכים בנ"ה דאי' ומגלים אור המו' שבתוכם לחוץ תוך נ"ה דז"א ע"ש.

(סט, א) להמשיך ג"ש דאו"ח דחס' דנצח לחכמה דנוק' ודהוד לבינה שלה. הנה בענין הגדלת זו"ן כרוז"ל בע"ח של"ד סופ"ד שאין הנוק' נתקנת אלא עד אחר גמר כניסת המו' בו"א, והוא עד תשלום יג"ש ויו"א (ועי' ש"ש שם מ"ש מהרדב"ש ז"ל). ואח"כ יוצאים האורות מזו"א אליה מנקב החוזה ועומדים על ראשה בסוד צלם ונכנסין בה עד תשלום יב"ש ויו"א ע"ש. ואח"כ בפ"ו שם כתב איך

(סח, א) להמשיך ל"מ דיסו"ת וכו'. ומצוייר מ"ל דיסו"ס ומ"ל דתבונה. ונראה פשוט שההמשכה היא מלמטה למעלה תחי' ל' דתבונה ואחריו המ' ואחריו ל' דיסו"ס

[ס"ב ע"א] ד"ה להמשיך דרך מחיצות יסוד דאימא חסד ראשון לחסד דז"א. נ"ב, עיין לקמן בקונה הכל, ועיין באיפה שלימה שער המוחין פרק ב' אות א' מה הם החסדים האלו ומה הם המתפשטים בקונה הכל נא. (מסידור הראמ"ע).

[ס"ג ע"ב] ד"ה לתקן כתר דיעקב וכו' כתר דרחל. נ"ב, ומה הוא שמתקנים אח"כ לכתר דרחל פעם שנית באטב"ח, הענין הוא דבאל עליון מתחיל תיקון כתרה, ובאטב"ח אחר שבאו החסדים וחלקנו שליש החסד דת"ת לד' חלקים ונכנסו בה ארבעת הרבעים אז נשלם הכתר שלה. (עפ"י שערי רחמים ת"א שאלה ק"ח).

[ס"ז ע"א] ד"ה להמשיך כללות ה"ח וכו' מיסוד דאימא וכו' ולהמשיכם ליסוד דז"א. נ"ב, ומ"ש בתיבות הגדול הגבור והנורא הוא הארת החסדים, וכנזכר בעץ חיים שער כ"ג פרק ו', ובשער ל"ח פרק ז' כתב וז"ל: החסדים אינם מתפשטים בז"א אלא אחר ביאת ג"ר דאבא, וכנזכר בשער הפסוקים פרשת וירא דף ט' ע"ש נב. (עפ"י שערי רחמים ת"א שאלה ק"ז).

[ס"ז ע"ב] ד"ה ועי"כ נבקע היסוד דאימא. נ"ב, עיין בעולת תמיד בענין ר"ה דף נ"ח ע"ב שכתב שלא אינה נגדלת חצי האחור העליון עד שיעלו הארת החסדים המגולים למעלה ביסוד הבינה ויבקע ויתגלו החסדים ואז נגדלת גם לאה. (מסידור הרב רפאל מערכי).

[ס"ח ע"א] ד"ה להמשיך ל"מ דישסו"ת וכו'. נ"ב, מ"ש בסידור בכוונת קונה הכל להמשיך ל"מ דישסו"ת, הקשיתי להרשד"ך מהו להמשיך, כי בלאו"ה הם עומדים ע"ג הכתר שלו, כי הכתר שלו הוא נעשה מב' שלישים דת"ת דישסו"ת, והל"מ הם הכחב"ד חג"ת (דהיינו הש"ע דת"ת ולא כולו) דישסו"ת, וכנ"ש נמשך לו הכתר אז ממילא הם מחוברים עם הש"ת דת"ת דאימא. ותירץ ע"פ מ"ש בסידור הארוך. ואח"כ ראינו שם ושם כתב להמשיך הצ' דל' בתוך נה"י דחג"ת דז"א, דהיינו בתוך הצ' דל' דז"א ונה"י דמ', דהיינו הצ' דמ' בתוך הצ' דמ' דז"א, דהיינו דחב"ד דז"א. ובסידור הארוך מבין שאלו הל' מ' דישסו"ת ודז"א הם בעוכי זה בתוך זה כמ"ש בשער פרקי הצלם, ולכן נופל שפיר מלת להמשיך. אכל הוא פירש שלעולם שהם זה למעלה מזה, ואפ"ה יפול לשון להמשיך, והוא על בחינת המשכת הצ' דל' בתוך הצ' כולו דז"א, דהיינו כל מה שמשכנו לז"א עד הכתר שלו בקונה הכל הוא בחינת הנה"י דישסו"ת בתוך ט"ס דז"א, וזה בערך פרצוף העיבור דגדלות, והל' הוא פרצוף היניקה שלו, וירוע מ"ש בשער עי"מ כי נה"י דפרצוף היניקה נתלבש בכל אורך הפרצוף דעיבור, וכן הנה"י דגדלות מתלבש בכל אורך פרצוף דיניקה. וכן כאן אנחנו ממשיכים הצ' דל' בתוך כל האורך הצלם דצ' דז"א, וכן הצ' דמ' בכל אורך הצלם דל'. ונמצא שהצ' דל' ודמ' הם נכנסים בפנימיות, והל"מ של כל אחד ואחד הם נשארים בסוד מקיפים, והשמ"ש בפ"ה דשער

נא. א"ה ימ"ה יצ"ו: ולפי המבואר שם נראה שאין לגרוס "דרך מחיצות יסוד דאימא", דהכא איירי בהארת הענפים שכבר נתפשטו בגילוי חוץ פרקי הצלם דנה"י דאימא. ובסידורי חו"ר בית אל הדווקנים שהוא מ"ב לא גריס לה, וכן עיקר.

נב. א"ה ימ"ה יצ"ו: עיין לעיל על דף ס"ב ע"א, ובהגהה שם.

(סט, ב) **וּזְכַר** וכו'. חג"ת דיעקב מאבא ודרחל מאי. ובמביא גואל נה"י דשניהם. וק"ק שלא צייר בהם המשכת הויות מנוק' כמו בחו"ב שלהם שבחס' טובים וי"ל.

ומביא גואל וכו'

(ע, א) **ומביא** גואל. בשה"כ נו' כאן גם כונת יסוד דרחל מ' סתומה גי' גואל, וכן בלמען שמו נו' גם רחל.

(ע, א) **לבני** בניהם. באותיות מס קץ כף מצוייר ג' הויות בני' חש"ק, וכנר' לכאו' שהם מיותרות. וכן בחג"ת לא צייר עוד פעם סגול שבא וכו' חוץ מהגבו' המתפשטות בהם. (עי' פת"ע ומביא גואל אות א').

(ע, ב) **למען** שמו להמשיך ב"ג מנו"ה דרחל ליסודה. בע"ח ובכל המקומות כרוז"ל במפורש שמהת"ת שלה ירדו הב"ג דנו"ה ברגע עד היסוד בה (עי' של"ה פ"ב דנ"א סוע"ד), ולא נו' כלל שבאו מהנו"ה. ובכ"ז נו' שם בהגדלת הנו"ה ענין הב"ג. וכ"כ בפ"ו דשל"ד וכמו שהה"ג מתפשטות בכל הו"ק שבה ע"ש. ומוכרח לו' שהם הארה לבד, דוגמת הג"ג חג"ת שבודאי לא יצאו הם עצמם מיסוד דז"א לחג"ת שלה, אלא הארה דרך מסך היסוד, גם בנו"ה י"ל כך. ועצמותם ירדו מהת"ת ליסוד. (ונודע משרוז"ל ברפ"ג דשכ"ה על צלם המו' דז"א, שהה"ת מתפשטים בה"ק שלו קודם כניסת המו' בז"א, והיינו הארה כמ"ש המפ' ז"ל. ואולי כעין זה גם בצלם דנוק' כך הוא וא"ש את"ם). אלא דק"ק שא"כ מהו זה שכ' במבו"ש דנ"ב ע"א וז"ל וצ"ע כי כאן או' שב"ג האלו ירדו ליסוד וגם אח"כ נא' כי בעלייתם עולות דרך קו האמצעי בלבד א"כ אימתי הן נכנסות בנו"ה. וא"ת שאינם נכנסות הרי לעי' אמרנו היפך מזה וגם בדרוש אטב"ח באותיות ל"ע ומ"ס אמרנו להיפך וצל"ע עכ"ל. ולפ"ה אין הפרש בין חג"ת לנו"ה. ואמנם ידוע שמהרח"ו זיע"א מק' לפי פשט הדברים והצ"ע שלו הכונה שצריך לעיין

שנוק' לוקחת ח"ש מחס' דת"ת וב"ח דנו"ה באו"ח ע"ש. והחס' והמו' נכנסין ביחד. (עי' ש"ש של"ד פ"ו אות ד' ואות כ"ב ובשל"ה פ"ד אות ד' ובפ"ה אות ב'). והנה א"כ צ"ל שאחר שנגמר הגדלת ז"א שהוא בקונה הכל, אז יוצא ממנו צלם המו' דנוק', עם כפל שליש חס' דת"ת וחסדי נו"ה, ומתפשט בה ונגדלת בסדר אטב"ח. ובהיות כך צ"ל, שהגדלת חו"ב דנוק' צריכים להיות אחר קונה הכל, שהוא אחר שהוא עצמו יגדל, שהוא מה שהיה בפעם הא' ביג"ש, שהוא אחר ירידת ועליית החס' וכל סדר קונה הכל. ולא כן מסודר בסידור שבתיבת טובים נתקנו כבר חו"ב דנוק' שהם אותיות בח גו ונתגדלו ע"י חס' נו"ה בעוד שהם לא יצאו מחזה דז"א ליסודו וחזרתם למעלה וחזרתם שוב פעם למטה, עכשו לנו"ה דז"א, ואח"כ הלכו לנוק' כמ"ש כ"ז בס"י. ומה שמקבלת רחל הארת חס' נו"ה בטובים, הם ממה שבאו לז"א בתיבת חסדים, והם רק הארת החס' (עי' מ"ש בעניותין לעי' בדי' הא' של תי' הגדול) (אגב עי' ענ"ה ז"ל דט"ו רע"ד ולכאו' נראין דב"ק כאינם מתאימים למשרוז"ל בפ"ג דשכ"ה לכן דע ג"כ וכו' ע"ש והשמש זיע"א במ"ק דרו' חו"ג ע"ש אחז"ר ראיתי להאש"ל ז"ל דמ"ה ע"א אות ז' שהק' עליו כזה).

והנה הרואה יראה שבשה"כ לא זכר רוז"ל כלום מסדר תיקון האטב"ח. והרש"ש סידר אותם לפי סדר תיקון יעקו"ר המתחילים מאל עליון (חוץ מהכתר שהוא מתחלק לד"ח ונגמר באחרונה). וחו"ב דיעקו"ר נתקנים בטובים, וסידר גם חו"ב דאטב"ח. וכן הדעת בקונה הכל, וכן השאר בשאר התיבות. אבל מע"ח לכאו' לא משמע הכי וכנ"ל. וכל סדר אטב"ח היה צריך להתחיל מקונה הכל ואילך. ואפי' אם נניח בדוחק גדול שהנוק' דאטב"ח לוקחת מהארת נו"ה בטובים ומהם נגדלים החו"ב שלה, ג"כ ק', שאיך מתחיל גדלותה טרם גמר גדלותו וכנז"ל. ועוד דבהדיא כתב במבו"ש דנ"א רע"ד שהכפל של חס' נו"ה הם שהגדילו חו"ב שלה, כמו שהכתר נגדל מהכפל דשת"ת. וצלעו"ת לקו"ד כעת ועי' מזכיר שלום דקי"ג באורך ע"ש.

(עא, ב) ולוקחת הנוק' כ"ב אותיות וכו' וכו'.
 ענין הכ"ב והמנצפך האלו,
 אחר העיון בע"ח ש"ה פ"ג ופ"ה וש"ח פ"ו
 ושל"ד פ"ב כלל כ' ופ"ד ושל"ה פ"ג ובש"ש ז"ל
 במקומות הנז' ועוד מ"א, רוצה אני הדל להבין
 לפקו"ד שצלם המו' דנוק' והכ"ב ומנצפ"ך הנז'
 וא"ב דאטב"ח, הכל דבר א' הוא ואינם ענינים
 שונים. ולכן לאחר גמר תיקון הנוק' עד כאן,
 נמצא שלקחה דלת וציר והם הם תיקון עצמותה
 באחו' שנתקנה בסדר אטב"ח. ומ"ש כאן ולוקחת,
 אין פירושו לקיחה עכשו מחדש, אלא כמ"ש,
 שנמצא בזה לוקחת וכו'. וכמו כן בכ"ב ומנצפ"ך
 הב' שבאהבה. (וק"ק שלא נז' כאן ה"פ דין
 כמ"ש באהבה) ובסי' כ"י המיוחס להיר"א זיע"א
 לא נמצא כלל כל הפסקא הזו כאן ולא באהבה
 וא"ש את"ם.

באהבה

(עא, ב) להעלות ב' צלמי וכו'. ומצוייר צלם
 דמו' די"ש"ס ותחת' כלים
 דחב"ד וכתוב עליהם לג' כלי חכמה וכו'. ולקיצור
 דעתי אין טעם לציור הכלים הללו, ובפרט מ"ש
 לג' כלי וכו', והיה צ"ל על ג' כלי וכו'. ויותר
 טוב בלי ציור כלים, שכבר כתב להעלות ב'
 צלמי המו' וכו' ע"ג רישא דז"א, ובזה די.
 ובסי' כ"י גם סידור הצלם לא מסודר כלל.

(עב, א) להמשיך הבו"ג וכו'. הרב ש"ש ז"ל
 בשה"כ דמ"ג ע"ד אות ט'
 וכן דע"ג ע"א ד"ה גם מ"ש ואחר וכו' הביא
 מש' הליקוטים (הוא בש' הפסוקים ישעי' ע"פ
 כי ההרים ימושו וכו') דבהסתלקות נה"י דאי'
 מז"א היא מתמעטת בסו' נקו' באחור קודם
 כניסת הגה"י דאי' בה עכ"ל. ונראה פשוט מה
 שלא זכר זה הרש"ש זיע"א בסי', היות ואין זמן
 בין ההסתלקות מז"א לכניסתם בה וכרגע
 שמשתלקים נכנסים בה, אין צורך לעשות מזה
 כונה. לא כן במלך עוזר וכו' ובמגן אברהם
 ופשוט.

ולשים לב על הדבר לידע אמיתות הענין, ואולי
 גם כאן כך הוא. כי מוכרחים אנחנו לו' כמ"ש.
 ובכן ק' מאד מ"ש בסי' שמהנ"ה נמשכו ליסוד
 היפך המפו' בדברי רז"ל וכאמור וצ"ע כעת.
 אחז"ר ראיתי מ"ש במזכיר שלום מע' הג' אות
 י"ב ע"ש מ"ש. גם שו"ר בשפ"א על ע"ח דמ"ד
 סוע"א שמחלק בין או"י ואו"ח ע"ש והרואה
 יראה שמהסי' שלפננו לא משמע כדבריו ז"ל
 ודוק.

(עא, א) ולהמשיך מאחו' ופני' דיסוד דאבא.
 צ"ע לע"ע שמסופ"ה של
 של"ד נראה שהם ב' אחו' דפשוט ומלא דע"ב.
 שנתן טעם שנעשה זה ע"י אהרן וכו' וכו' ע"ש.
 ועי' באמצע פ"ו דשל"ח שבהדיא כרז"ל שאהרן
 הוא אחו' הפשוטים והמלאים. ובסי' א' כ"י
 מצאתי שכ' להמשיך להם (לב' הגבו') הארה
 מיסוד דאבא שביסוד דז"א ומצוייר רבוע מלא
 דע"ב לבד. ונראה שג"י זו יותר נכונה (וחסר
 עוד ריבוע פשוט).

(עא, א) הנה"י החדשים וכו' הארת המו' דאי'
 וכו'. עי' פת"ע ז"ל ודבריו
 באו קצת בקיצור. וגם נראה שלא היה אצלו
 כמו שמצוייר בסי' שלפננו הוי' בקמץ וגם
 הויות נה"י בני' חש"ק. והכונה לפי הציור הזה
 גר' לפמ"ש רז"ל, שהביא הפת"ע, שהנה"י החד'
 הם מכלל הכתר דז"א. ורז"ל כ' שבכתר הזה
 נמצאים שורש ד' מו' דז"א. ועוד כרז"ל שכתר
 דז"א הכלי והאור הוא מאי', ונמצא כפ"ז שבנה"י
 החד' ישנם אורות עצמם שהם הויות בני' חש"ק,
 ואורות ז"א שהם הוי' בקמץ. ואשמוענן רז"ל
 שכשלוקחת רחל מסיום הנה"י, לוקחת כמו ז"א,
 גם מאורות של הנה"י עצמם וגם מאורות הכתר
 דז"א שבתוכם וא"ש את"ם.

(עא, א) ולהמשיך עוד ט"ס וכו'. עי' בע"ח
 של"ה פ"ד שהגדלת הט'
 גקו' בכתר הוא ע"י חסד דת"ת דז"א כמו החו"ב
 ע"ש. ובענין התוס' הללו של א"ב דאטב"ח עי'
 ש"ש בפ"ד דשל"ה אות ג' ובמזכיר שלום מע'
 האלף אות ב"ן, בשם היר"א זיע"א.